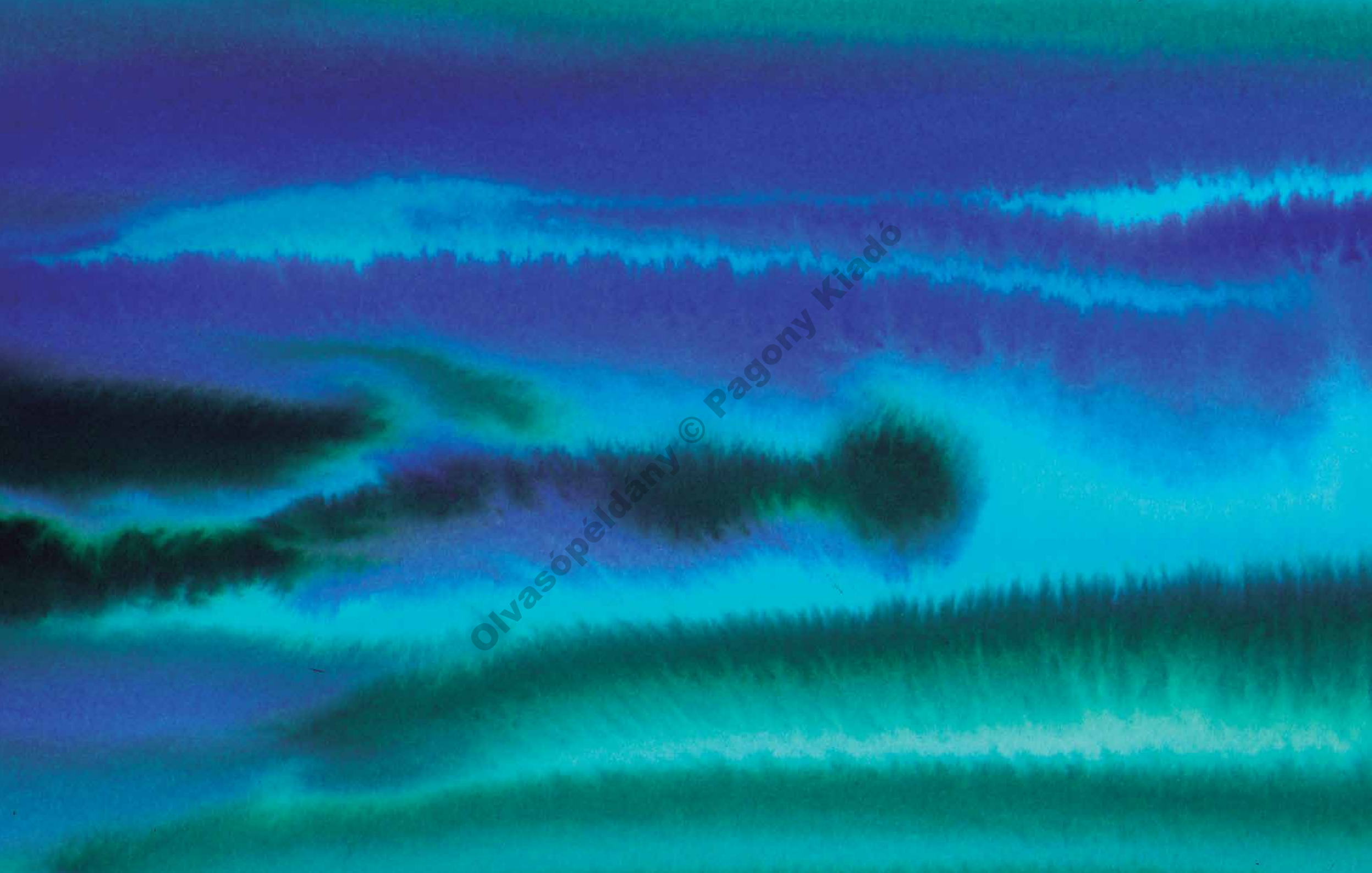

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Kiss Noémi

A BÁLNA ÉS
A SRÁC

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Kiss Noémi

A BÁLNA ÉS A SRÁC

Molnár Jacqueline rajzaival

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Előhang

Van nekem egy titkos mesém, mostanáig senkinek nem mondtam el. Figyeljétek!

Ki ismerte a fiút, aki olyan picinek született, mint egy légy? Aki elfért egy tenyérben? Ha ráugrott a kanálra, a kanál pereme nagyobb volt nála? Később, évek múlva, mikor ez a fiú idősebb lett – persze még mindig iciripiciri volt –, úgy el tudott bújni a világ elől, hogy senki észre nem vette. Teljesen észrevétlenné vált. De nemcsak észrevétlenné, hanem kiismerhetetlenné is. Persze, hogy ismerhették volna? Alig tudtak róla páran. Ez a fiú eredetileg egy szigeten lakott, és folyton a messzi északot járta. Sőt, még azon túl is jutott, egészen a világvége pereméig merészkedett.

Akik találkoztak vele, fogalmuk sem volt róla, hogy létezik. Hogy van ott valaki. Mintha egy tűt leejtettek volna a rojtos szőnyegre.

– Cérnafiam született! – sikított fel boldogságában annak idején az apja, amikor hazavitte a fiát. Bizony, ő rettentően büszke volt rá, hogy egy különös csecsemőt adott nekik a sors. Bízott benne, hogy aki a vártnál sokkal korábban jött világra, az is épp olyan emberke lesz majd egyszer, mint bárki más a tengerparti faluban.

Míg kicsi volt, anyja ringatta, szoptatta, pöttöm ruháit varrta. Négyéves koráig folyton az anyja mellett játszott katonásat,

és néha elbújt egy varrodobozban. Amikor nagyobb lett és nőni kezdett, az első fókavadászatokra is az anyja vitte el. Azt beszéltek, a fiú legjobb barátja egy hírhedt tengeri óriásemlős, és titokban beszélget vele.

Sosem találták a szülei a szobában. Folyton hívogatták. És hát persze még annál is kisebbnek titulálták, mint amilyen valójában volt. „Cérnasrác, hol rejtőzöl? Kész az ebéd! Cérna, nem vagy te légy, gyere le a plafonról! Indulás a játszótérre! Mássz már ki a pók hálójából! Kicsikém, megint a macska táljába feküdtél? Azonnal gyere ki onnan! Futás horgászni, egy, kettő, három!”

Cérna – igen, így hívták a szülei – ilyenkor nagyot sóhajtott. Mélyen és halkán. Nem volt bátorsága visszaszólni. Ha vissza is szólt cérnahangján, úgysem hallották meg a panaszát. Senki sem választhatja meg a becenevét! Még ha a legcukibb nevet is kapjuk valakitől, akármit gondolunk róla, el kell fogadnunk. De ő egyáltalán nem akarta! Sóhajtott, lemászott a függöny mögül, és kötelességtudóan tette, amit a szülei parancsoltak.

Az apja naponta ötször edzette. Tornagyakorlatokat végeztetett vele. A Cérnasrác, akár egy okos kis bolha, ott csimpaszkodott a karján egész álló nap. Apja hol az ingujjában hordta, hol a nadrágja szárában. Vagy épp a derekán, amikor kamiont vezetett. Mivel kamionsofőr volt, és a kicsi fiát szívesen magával vitte hosszú útjaira. Ilyenkor Cérnasrácunk a szélvédőn utazott, a műszerfalon vagy a kormánykeréken. Tiszta piros volt az arccsontja a boldogságtól, annyira imádta a vándorlást.

De a legjobban futni szeretett, ahogy csak bírt! Semmi akadály nem számított neki, méltán lett a falu futóbajnoka. A különc fiú hamar megbarátkozott a dombságok, a vulkáni hegyek és a hatalmas tenger állataival.

A madarak, a fókák, a sirályok, még a szúnyogok is jobb barátaivá váltak idővel, mint az emberek. Mert az emberek folyton saját apróságára emlékeztették, nem bírták ki, hogy szóvá ne tegyék a méretét. „Mi van, Pöttömke?” „Hogy ityeg, Hüvelyk Matyi?” Csírafiúnak is csúfolták. „Semmi vagy, senki!” „Világvégre vele!” „Dobjátok le a szikláról!” – kiabálták néha. Cérna azt érezte, a legjobb volna ilyenkor eltűnni. Örökre láthatatlanná válni. Tényleg a világvégre vágyott, bárhová, csak el innen, ahol bántották, minél messzebbre. Sokat kelljen odáig futni. Sokkal, de sokkal jobban szerette a tengert egyedül bámulni, mint amikor társaival, a többi gyerekekkel összezárták játszani.

Cérnaszác önmagában persze egyáltalán nem volt olyan különös, sőt. Minden pont ugyanolyan volt rajta, mint bárki más, csak irtó picike. Mintha összemert volna a mosásban. Aki kicsi, könnyen képzeleg. Pont olyan eldugva él, mint egy kis sejt. Mint tengerben az apró kalmár.

Ide tartozik a fontos tény, hogy történetünk egy igen különös tájon játszódik. A zord, messzi északon. Közel a Föld felső sarkához. Ahol az Atlanti-óceán és az Északi-tenger találkoznak egymással. Ahol bizony-bizony irtó hidegek az éjszakák. Vihar, szélfújás, kőzuhatagok szelik a tájat. A szirtek meredek omladéka ezer veszélyt rejtenek. Nemcsak az állatoknak, de az ember számára is. A tenger hulláma, mikor partot ér, nagy erővel csapódik a köveknek. A kőből örök jég, a partból hófedte földnyelvek keletkeznek. Az Északi-sarkon túl pedig megkezdődik az örök jég

birodalma, ami azután jön, az már csak dermedt fagy. Úgy hívják: az Óperencia. Az Óriás Végtelen Birodalma.

Ott, azon a sűrű, ködös tájon, ahol a mély, feneketlen tenger-víz a nyílt óceánnal találkozik, óriásbálnák szelik a hullámokat. Öbölről öbölre utaznak borjaikkal, hogy minél több táplálékhoz jussanak.

S hogy ki a bálna legjobb barátja? Mindjárt megtudhatjátok! Gyertek utánam! Futás!

olvasópéldány © Pagony Kiadó

Magyar Könyvtár

ELSŐ RÉSZ

Világgá megyek

A tenger nem lehet gonosz. A tenger ronda sem lehet. Itt, északon káprázatos fénycsíkok táncolnak napsütéses reggeleken a tenger tetején. Kora nyár volt, elolvadt a téli jég, amikor hősünk, Cérnasrác a többi gyerekkel horgászni indult. A sziklákon gyülekeztek. Hamarosan megkezdődött a világ legcsendesebb, ám legizgalmasabb gyerekjátéka, a Nagy Horgászverseny. Felreppent a hír, hogy a közeli faluban élő halór sirályinfluenzás, és nem bír belőle gyógyulni. Úgy nyomja az ágját napok óta, mintha téli álmodó hőségek volnának. Nem eszik, nem iszik. Márpedig ha nincs halór, szabad az orvhalászat! Senki nem kérdezi meg, mit fogtál. Csak a méret számít. Aki a legnagyobb élőlényt kifogja a tenger mélyéből, az lesz a szigeti horgászverseny nyertese.

Még hogy unalmas lenne a horgászat? Ezt csak a déli emberek gondolják így! Északon az járja, hogy aki nem tud halat fogni, az teljesen haszontalan.

Na, nézzük csak, ki fog ma halat?! A csónakokat szépen sorjában elkötötték a gyerekek. Mindenki a fogásra koncentrált. A hullámok csendes, halk morajlása elnyomta a távoli sirályugást. Ilyenkor a tenger állatai egészen közel merészkedtek a parti

sziklákhöz (akkor lesz kapás), vagy épp hosszú napozásra adták fejüket (ekkor csak sünök akadnak a hálóba). Néha egy-egy bálnafarok csapása vagy delfin ugrása törte meg a horizont kelletlen mozdulatlanságát.

Cérnasrác merített, aztán kiszedte a szákot. Nem sok hal ficánkolt benne. Inkább csak rákok, tengeri csikó, óriáskagyló és a jól megtermett csaliféreg.

Eközben sunyin odasomfordált a háta mögé az egyik osztálytársa:

- Na, kissrác, aztán hány halat fogtál?
- Egyet se.
- És fókát?
- Azt se fogtam.
- És... és... bálnát? – hangosan és gúnyosan nevet.
- Fogd be!

Cérna megfordult, és erősen meglökte a fiút. Ekkor többen összegyűltek a szóváltásra.

– Igenis láttam a vonuló bálnákat. Ott mennek, nézd csak! Mindjárt utánuk úszom!

Cérna a kezével és a lábával teljes beleéléssel magyarázott. Az osztálytársak egyre szorosabban fogták közre, mert láthatóan nem hittek neki:

- Légy vagy te, nem gyerek!
- Az ujjaid, mint a ceruzák!
- A lábaid, mint két kukac!

- A tested gyufaszál!
- Ez egy béka!
- Csontgyík!
- Kávéskanál! – mondták sorban, egymásra licitálva.

A gyerekek lökdösődni kezdtek. Cérna vállát böködték a kezükkel, ettől ő persze megremegett. Tapsikoltak a fején, mert épp csak a derekáig ért a többieknek. Most már az egész teste reszketett. A Cérnasrác nem szólalt meg egyszer sem, összeszorította a fogát. Kitérésre készen állt. Arca szinte lángolt, majd ellilult.

- Kávéskanálon málnaszörpöt, azt fogtál te!
- Na, mi van, te kis hazug, beszélgetsz a bálnákkal?
- Füllentőmágnest reggelizett, na, bőfögd már fel!

Egyre erősebben a sziklához szorították. Valaki a haját tépte: „Cérnasrác, Cérnasrác, Cérnasrác!” Kibálták a nevét, és azt visszahangozta a tenger. Kibíráhatatlan lett a z sivaj, hogy fogja ezt túlélni?

Egyszer csak süvítő, hideg szél fújt nagy hirtelen északról. A tenger hullámai dübörögve csattantak a sziklafalon. Cérna gyorsan befogta a fülét, hogy ne hallja se a gúnyos szavakat, se a szél süvítését. Az osztálytársai észre se vették a csúfolódás hevében, hogy kiügyeskedte magát a körből. Kicsúszott a lábuk között, és azonnal futásnak eredt. Futott, futott, loholt, ahogy csak bírt. Amikor észrevették a többiek, hogy eltűnt a karjuk közül, azonnal utánaeredtek. Egymást lökdösve követelték, hogy ismerje el, semmi köze a bálnához, nemhogy barátja az állatoknak. Soha, de soha

nem fogja megnyerni a horgászversenyt, hisz halat sem tud fogni, úszni sem tud, mi végre egyáltalán a kisember élete, teljesen haszontalan.

A legjobb lenne, ha nem is élne! „Tapossuk el! Lépünk rá!” – szavalták kórusban dühösen.

Csak hogy Cérna lekörözte őket, árkon-bokron túl volt, mire észbe kaptak. Hiszen ő volt a legjobb futó az egész környéken. Úgy loholt, hogy majd kiköpte a kis tüdejét, hátra se nézett.

Három mérföldön is túl volt, mikor egy széles, füves mezőre nem ért. Tiszta a levegő, eltűntek az üldözői. Néhány szarvas császkált csak a dombok közti árokba rejtőzve, ártatlan lények. Hányszor futott már így, meg se tudja számolni! Ezer búvóhely várta: az üregi rókák lyukai, a hódok vára, az elcsatangolt medvebocsok sziklamélyedései. Elege volt! Ennek véget kell vetni! Más kell, valami új, hogy soha, de soha többé ne tudják őt falhoz szorítani a többiek...

Neki most bizony világgá kell mennie.

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

MÁSODIK RÉSZ

Találkozás Lídával

Cérnasrác eltökélt volt. Szabad és örömmel teli. Ha kell, egészen a világ végéig gyalogol. Trappolt és trappolt a köves parti úton. Lesz hol aludnia, lesz mit ennie. Saját kunyhót épít, hogy megvalósuljon a legfőbb terve: soha, de tényleg soha-soha többé senkivel nem találkozik a falujából. Micsoda röpködő öröm! Emberek, társak és szülők nélkül élni. Most már egész biztos volt benne, hogy a világ legjobb dolga a szökés.

Ahogy lépkedett a csizmájában, könnyűnek tűnt minden lépés. A murvás, meredek út sétatérnek látszott. Nem hallotta az osztálytársak hangját, akik üldözték őt, csak a sirályok kepelését figyelte. A karvaly szárnycsapását és a szél fütyülő énekét. Elfújta az összes gúnyos szót. Egyszer csak leestek a mellkasáról azok a képzeletbeli kövek, amiket mindig magán cipelt, miután a társai csúfolták. Leestek, és elgurultak az árkokba.

Csend ült a sziklás gyepre. Sűrű, feszült csönd. A sirályok repkedése és vijjogása lassan elhalt, ami az imént még telítette a levegőt.

Cérna hirtelen furcsa hangra lett figyelmes.

Valaki pityergett a közelben. Egy tövises bokor mögül jött a hangja.

– Ki szipog?

– Senki. H-a-gy-j-á-l... – érkezett a válasz.

– Senki? Akkor ki szipoghat, ha nincs itt senki?

– Ki szipogna, én vagyok itt egyedül. A senki.

Görnyedve, guggolva gubbasztott egy kislány a bokor tövében. A fiú jól ismerte. Régebben többször játszottak együtt, csak a neve nem jutott azonnal eszébe.

– Miért gubbasztasz itt egyedül az út szélén?

– Semmiért – jött a válasz. A lány hátat fordított a fiúnak, és eltakarta kerek, pufi arcát. – Hagyjál békén! – tette még hozzá morcosan.

Legalább a sírást egy időre abbahagyta, gondolta Cérna, és megkönnyebbült.

– Lída, te vagy az? – Végre eszébe jutott a neve.

Lída is megismerte őt. Tulajdonképp kedvelte a pöttöm fiút. Ó, hisz ez Hüvelyk Matyi! – gondolta. Ártalmatlannak érezte, sőt, szeretett vele lenni. Szerette nézni kicsi testét, szeretett a gyorsaságán csodálkozni.

– Te hogy kerülsz ide?

– Csak sétálgatok... semmiért... tudod... elszaladtam előlük...

– Megint bántottak? – faggatta Lída. Bár nem úgy ismerte Cérnát, mint aki könnyen megadja magát.

– Világgá megyek épp.

– Hát persze, hogy bántottak.

– Dehogyan! Azt próbálják meg! – vetette oda a fiú, és sarkon fordult. – Szia! Én megyek tovább! Sok dolgom van. Örülök, hogy találkoztunk!

– Kérek egy zsepit! Van nálad? – Lída úgy csinált, mintha nem is hallotta volna, mit mondott a fiú.

– Tessék – fordult vissza, és átnyújtott a lánynak egy zsebkendőt. A lány megtörölte az orrát és az arcát.

– Mit mondtál, merre van dolgod?

Néma, feszült csend következett, a fiú nem válaszolt. Elakadt a hangja.

– Nem rossz ötlet a világ vége – szakította meg a csendet a lány. – Amúgy azt hogy csinálod?

– Hát úgy, hogy... ööö... Gyalogolok. Bejárom a partot, a fjordokat, a tengert. Hajóra szállok. Jön az magától! Valahol csak megtalálom ennek a világnak a végét. Nem jövök vissza a faluba. Szóval, szia!

– Várj, Cérna!

– Mit akarsz? Már elköszöntem.

– Menő vagy!

Tetszett Lídának a fiú elszántsága. A Cérnasrác visszafordult. Örült a dicséretének.

– Szóval abbahagytad a bógést? De jó! Már azt hittem, örökké sírni fogsz.

– Képzeld, abbahagytam! Mert arra gondoltam, hogy a tengerbe fogok ugrani. Már ugrottam volna, csak megzavartál, amikor megjelentél.

– A tengerbe? Hideg, nyirkos, jeges! Bolond vagy? – rázkódott meg Cérna. – Utána tüsszögni fogsz. Olyan beteg leszel, hogy csak na! Nincs annyi zsebkendőm, hékás...

– Nem is tudom... – tanácstalanodott el Lída. Hallgatott, forgatta a fejét, odafordult a tenger irányába. – Még meglátom. Ha nincs jobb...

– A tenger vad és veszélyes, Lída! Nehogy belemártózz! – óvta Cérna a lányt. – Azért jó utat!

Persze Lídának fogalma se volt a tengerről. A szülei féltették. Még a parti szirtek közelében se járt soha.

– Hát akkor pont jó! – fordult vissza mégis. – Már alig várom, hogy a tengerfenéken élhessek kicsit. Jobb lesz, mint az iskolában. Szerinted nem?

– Én aztán tudom. Fenét! – folytatta Cérna. Büszke volt rá, hogy jól ismeri a vizeket és beszél az állatok nyelvén. – A tenger igenis vad, az állatai veszélyesek. Vadásznak, ölik egymást. Tele van úszó ragadozókkal. Innen nem látszik, ami a tenger fenekén történik. A tengerfenék mély, sötét, és ezer veszélyt rejt.

– Akkor veled mehetek a sziklákhöz?

– Mármint hova? – húzta fel a fiú a szemöldökét.

– Mármint világgá – mosolygott Lída.

– Egy lány? – furcsállotta az óhaját Cérna.

– Baj, hogy lány vagyok?

Erre a fiú persze zavarba jött:

– Ja, öööö, nem, dehogy! Sőt! Ha akarod, persze, gyere! Velem jöhetsz, rendicsek!

Cérna most arra gondolt, milyen lesz Lídával. A lány sosem bántja majd őt, és talán... végül is lehet, hogy jól kijönnek egymással.

– Klassz – mondta Lída, és beállt Cérna háta mögé indulásra készen.

– Várj csak! Elkéredzkedtél a szüleidtől? – jutott eszébe a fiúnak.

– Minek?

– Mert úgy szokás. Egy kisgyerek nem mehet el csak úgy otthonról...

– Anyukám azt hiszi, mindig szemmel tart. De közben egyáltalán nem figyel rám. Elfelejt reggelit készíteni. Elfelejt vacsorát adni. Észre sem veszik, ha nem vagyok otthon. – Ahogy ezt mondta, a szeme párás lett a könnyektől. Tudta, hogy nem teljesen igaz, amit mond, és biztosan aggódnak majd a szülei, de nem akart erről beszélni.

– Mi? Nem kapsz enni? Engem folyton krumplival és répával tömtek.

A kis duci Lída erre számba vette a gúnyneveit.

– Hurka. Dagadt malac. Hájtojás. Kanáljuci. Ezek mennek. Éjszaka kilopózom, és megeszem az összes csokit, amit találok a spájzban. Csipszet, mogyorót, kekszeket. Imádom! Persze hogy hurkás a combom...

– Szóval ezért akartál a tengerbe ugrani? – sóhajtott a fiú.

– Mert kövér vagyok. Bezzeg az unokanővéreim vékonyak. Rádásul balettoznak!

Cérna most már jogosnak érezte a lány szökését.

– Én adok neked enni, ne félj! Tudsz te horgászni, Lída?

– Megtanulom!

– És evezni?

– Már alig várom!

– Akkor velem jöhetsz! Megtanítalak az állatok nyelvén beszélni!
A szüleid megérdemlik, hogy elfuss otthonról.

Lída lesütötte a szemét:

– Amúgy én tényleg imádok enni. Kakaós csigát. Nutellát. Bonbonokat.

– Hú, azt én is! Medvecukrot – nyalta meg a fiú a szája szélét. – Csak sosem az az ebéd, hanem bébirépa-főzelék. Brrr!

Mind a ketten megrázkódtak a répafőzelék gondolatára.

A lány ekkor benyúlt a zsebébe:

– Nézd csak, van nálam dugipalacsinta. Lekváros, fahéjas, mákos, citromos, és... te melyiket szereted?

– A túrósat.

– Na, az pont nincs.

– Jó lesz a kakaós.

– Tessék, ettől megnősz, szép nagy leszel! – nyújtotta át a kis-sé összenyomott, de nagyon finom palacsintákat Lída a fiúnak. Jóízűen csámcsogtak, befalták az összes palacsintát Lída zsebéből.

Mikor végeztek, Cérna újra a lányhoz fordult:

– Csak ne mondd sose nekem, hogy kicsi vagyok! Pálcika, gyufaszál...

Lída felnevetett:

– Csupacsont!

– Na, pont ezt ne! Ha nem mondod, akkor velem jöhetsz.

– Rendben! Te meg ne mondd, hogy duci meg kövér meg dagi meg hájcuki.

Nevetve indultak el a hosszú parti úton. Cérna szorosan fogta Lída kezét, csak mentek és mentek, baktattak, hogy megtalálják az új otthonukat a világ peremén.

Letelepedés

Lída és Cérna a hosszú út után megérkeztek a sziget legészakibb peremére, egy sziklás part tövébe. Majd három nap, három éjjel építkeztek. Hajoltak, elcsúsztak, összeakadtak. Teljesen kipurcantak, mire elkészült az új otthonuk, egy jégbe vájt kis kunyhó.

Annál macerásabb dolog azért kevés van a világon, mint a jég: egyszer csúszik, mint a kocsonya, máskor meg úgy tapad hozzá a kéz, mint a rágógumihoz. Mintha ragasztót fognánk. A jég karcol, vág és füstöl is. A víz téli birodalmában más lehetősége nem volt a gyerekeknek, mint hóból építkezni. Akadt ugyan három nyírfa a környéken, de az csak arra volt elég, hogy a bejárati ajtót és a kerítést fából megfaragják, és hogy legyen tűzifájuk. Először kiásták a jégbarlangot, majd méretre szabták a fákat. Mikor az utolsó kerítésrönköt is beszögelték, készen voltak. Ekkor azonban elég meglepő dolog történt. Cérna egyszerűen összeesett a kunyhó bejáratánál. Megszédült, és azon nyomban összeesett. Úgy elterült a jégkunyhó küszöbén, akár egy kupac vászonruha. Még füttyült is álmában...

Órák teltek így el, a kupac mozdulatlan horkolásban hevert. Lída kivárt. Ő is végtelenül fáradt volt, de annyi erőt gyűjtött,

hogy behúzta a fiút a meleg kunyhóba. Betakarta, és hagyta aludni tovább. Néha odavizslatott a szemével. Majd ő is eldőlt.

Pár óra múlva a kunyhó teljesen kihűlt. Először Lída ébredt fel, elment tűzifáért. Tüzet rakott, majd pogácsát gyúrt a maradék morzsából, és kását főzött. Aztán amikor elkészült a kásavacsorával, odahajolt a fiúhoz. Simogatni kezdte a kezét, utána az arcát. Felmelegítette a tenyerével. Majd a kézfejét dörzsölgette. Megpusztilta szőke, sűrű haját, amiből finom füstszag áradt. A kémény és a kályha korma.

Cérna felébredt.

– Na, ezzel megvolnánk. Mit szólsz, Lída?

– Jó lett.

– Bővebben?

– Szép a jégkunyhónk!

– Szerintem is!

– Szép, hogy élsz. Hogy felébredtél végre...

– Hullafáradt voltam. Semmiség. Csak kipróbáltam a hullát... Jól csináltam?

– Bolond vagy!

– Jó lesz itt élni, eldöntöttem, maradunk!

Lída hosszan nézte a fiút. Milyen nagy lett, mintha a három nap alatt éveket öregedett volna! Örült, hogy újra él, mozgatja kezét, lábát, fejét. Hogy megtelt a bőre élettel, arca pirosszaggal. És persze kutya baja.

– Hajnalban kimegyek a tengerre, mert az ennivalónk elfogyott.

Eltökélt volt, hogy kipróbálja az indián csónakot, amit favágás közben talált egy sziklahasadékban a parton. Lída persze szeretne volna maradásra bírni. Kérlelte, hogy ne menjen, figyelmeztette, hogy irtó hideg lesz reggel. Hatalmas, törött jégtáblákat hord a tenger. Süvít a fagyos, csalfa szél! De semmi hatása nem volt. A fiú bizonygatta, hogy apálykor nem lehet halat fogni az öbölben. Ha nincs víz, halak sincsenek. Különbösen is, pont azt utálta, ha féltik, mert az anyja se tett más egyebet.

Lída megágyazott. Rakott fát a tűzre, aztán lefeküdt ő is. Hosszú, viharos éjszaka köszöntött a szigetre. Amiből ők persze alig éreztek valamit, olyan mélyen aludtak az új, jégből formált ágyukban. Még a saját forgolódásukra sem ébredtek fel.

A Cérnasrác korán reggel felkelt. Elővette a pecabotját, meleg nadrágját, és felhúzta a csizmáját. Lída is ébren volt. Eldünnögte párszor, hogy félti őt, háborog a fagyos tenger, neki az sem olyan nagy baj, ha pár napig nem esznek. Pedig ez nála nagy szó! Evés nélkül napokig ki lehet bírni... Csakhogy Cérnát nem tudta senki és semmi visszatartani. Indulásra készen toporgott a kunyhóajtóban.

Süvített a jégkunyhó fadeszkái között, füttyülve keringett a jégfal körül a szél. Akár egy kíváncsi vénasszony lehelete. Beférközött és befüttyült a réseken, tolakodva piszkálódott. Lída nem akart egyedül maradni.

– Veled szeretnék menni! – csúszott ki a száján.

– Ki varrja meg akkor a hínár fonalából a kabátomat, amit ígértél? Egyre hidegebb van. Egy szál pulóverben császkalok.

– Megvarrom, ne aggódj már annyit, Cérna! Holnap hajnalban nekilátok.

A fiú elgondolkodott. Igazából tényleg nem szeretne volna Lídát már az első napon egyedül hagyni. Ketten sokkal több halat fognának!

– Jó, rendben, gyere velem! – mondta váratlanul. – Öltözz fel jó melegen!

Egy óra múlva már együtt eveztek a nyílt, jeges és végtelen tengeren.

Egy fókának is lehet sebe

Ültek a csónakban, abbahagyták az evezést is. Lógatták a lábukat, mert bizony semmit nem fogtak, a jéghideg vízben egyetlen állattal sem találkoztak.

Aztán hirtelen történt valami, ami véget vetett a láblógatásnak.

Dörgedelmes hullámok érkeztek. Habzó, fodros hullámok. A víz hatalmas szárnyakat formált, egészen az égig értek a hullámcsapások.

– Szétvágjuk az örvényt! – kiabálta Cérna Lídának, majd felugrott. – Még hogy ne lehetne vízen járni! A hullámokat taposni kell, velük együtt sodródni.

Lídának beugrott, hogyha így kavarg ez a fránya tenger, talán csak akad mégis valami a hálójukba. Szólt a fiúnak, hogy kivetheti a hálóját. Csakhogy amikor a hálót a lány a kezébe vette, meglepődve látta, hogy egy fóka úszik el tótágasban a hajó oldala mellett.

A fóka olyan közel merészkedett, ami egyáltalán nem volt szokásos a nyílt tengeren. Még halk nyüszítését is hallani lehetett. Egy újszülött baba sírásához volt hasonló. A világ legszomorúbb sírásának hangzott tulajdonképpen. A fókák bömbölni szoktak, ez meg itt csak pityereg! Cérna közelebb ment a hajó oldalához.

– Veled meg mi történt? Itt felejtettek a szüleid? Á! Fókavasra léptél. Eltört a lábad...

Ekkor a fóka teljesen váratlanul abbahagyta a pityegést, és megszólalt:

– Uszonyt hordok, te vaksi, törpe fiú!

Cérna pontosan értette, amit mond, válaszolt is neki.

– Ja, persze, nincs lábad, csak uszonyod... Ez tiszta vér.

– Te érted, amit mondom? – kérdezte a fóka.

– Te érted, amit mond? – kérdezte Lída is.

Cérna elég hetykén és beképzelten válaszolt:

– Persze hogy értem.

– Segíts rajtam! Nagyon fáj – panaszkodott a fóka.

– Finom a fókavér. Egész nap nem fogtam semmit. Nem tehetem – mondta a fiú.

– Tessék? – Az állat semmit nem értett Cérna motyogásából.

– Tessék? – kérdezte Lída.

– Lída folyton éhes. Szóval...

Lída erre dühbe gurult:

– Segítenünk kell rajta, Cérna! Inkább lemondok a vacsoráról.

A fiú a lányhoz fordult:

– Nem szereted a fókalevest?

– Dehogynem.

– Gondolj bele: a hája egész télen kitart!

– Egész télen... – bizonytalanodott el Lída.

A fóka közbevágtott:

– Hiába várnak a szüleim haza... Hálás leszek, ha megmented az életemet.

A fóka olyan ártatlan, kerek gombszemmel nézett, hogy senki nem tudott volna neki ellenállni.

– Fenébe... Na, jó. – A Cérnasrác levette a fókavasat: – Mehetsz! Vagyis úszhatsz!

A fóka hálásan megköszönte. Még hozzátette, hogyha segítségre van szükségük, akkor csak hívják őt!

– Tudjátok a fókabőgést?

Cérna visszabőgött. „Hát persze, hogyne tudnám” – gondolta.

– Ha így hívsz, ott leszek! És még valami: váltsatok irányt a hajókkal! Forduljatok vissza! Óvakodjatok az Óperencián túli Óriástól meg a feleségétől! Nem embernek való hely az, vigyázzatok!

A fóka boldogan úszott a víz felszínén egy darabig, aztán alámerült. Már csak a távoli bőgését lehetett hallani, a boldog ugatását.

A Cérnasrác megvonta a vállát:

– Azt hittem, hogy óriások csak a mesékben vannak...

– Óriások? Milyen óriások? – kérdezte Lída.

– A fókakölyök azt mondta, hogy óvakodjunk az Óperencián túli Óriástól. Meg a feleségétől.

– Azt hittem, hogy óriások csak a mesékben vannak...

– Hát épp ezt mondom én is... – merengett a fiú elcsodálkozva.

– Különbem meg igazam volt! Te tényleg különleges vagy! – tette hozzá Lída.

– Már miért lennék különleges? – nézett rá csodálkozva Cérna.

– Egyrészt, mert jó nagy szíved van. Másrészt, mert értesz a fókák nyelvén!

– Na és aztán? Nem nagy dolog... – vont a fiú a vállát. – Mások meg nagyra nőnek, az sokkal jobb! Téged is meg foglak tanítani az állatokkal beszélni.

– Dehogynem! Márpedig ez igazán nagy dolog – erősködött Lída.

– Te lemondta a levesről, az a nagy dolog!

– Nem is! – nevetett a lány, aki persze irtó éhes volt már.

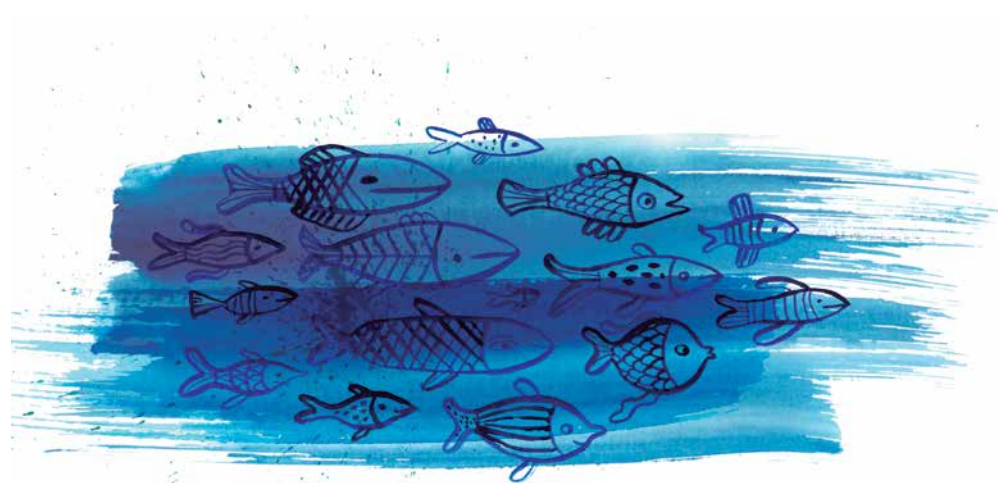
– Dehogynem!

– Mondom, hogy nem.

– De!

– Nem!

Civakodva indultak tovább, irányt váltva a part felé. Hátha a hullám felkavarta vízben, a fjord közelében több halat fognak.

Kormorán Márk

Mikor a part felé tartottak, teljesen váratlanul egy madár csapódott a hajó orrának.

Ráadásul akkorát koppant, mintha egy kőszikla vagy jégdarab zuhant volna le az égből. Vagy mintha egy macska háttal a földre esne. De nem, mert a macskák mindig talpra esnek, ez a madár meg a fejével koppant a hajón. Sebzett volt. Hosszú, éles csőre és rövid lába mereven kiállt a vízből. Ez bizony egy koromfekete, testes kormorán, aki először a hajónak esett, majd a tengervízbe pottyant. Mozdulatlanul és élettelenül úszott a víz felszínén, még a talpát is feldobta az ég felé.

– Ó, te gyönyörű kormorán! Húsmadár! Ha az evezőmmel fejbe csaplak... vacsorára megehetlek! Lída megsüt, és nyalhatjuk a szájunk szélét! – A Cérnasrác próbálta az evezőjével kihalászni a madarat, de az mindig kitért előle. – Sosem ettem még sült kormoránt vacsorára, itt az ideje! Apa szerint finom vagy, csak hogy lehetetlen elkapni téged. Olyan gyorsan repülsz, mint ahogy a sztrádán mennek az autók.

Miközben nyúláltak utána, a madárba visszatért az élet. Először kidugta, majd megrázta a fejét, megforgatta a nyakát, és mérgesen bólogatott:

– Azonnal meghalok. Nem látsz a szemedtől, kissrác? Te kis Pöttöm Palkó, elment a szemed világa?

Lída csodálkozott, hogy a kormorán, aki az előbb még egy halott madárnak tette magát, annyit károg.

– Beteg vagyok. Beteget akarsz enni? Szívtelen fiú! Pfuj!

– Hékás! Te érted, amit mondott a Cérnasrác? – csodálkozott megint Lída, mert a madár hosszú és tagolt károgásából azt sejtette, hogy a fiúhoz beszélt.

– Miért ne érteném? Nem vagyok hülye. Na, jó, néha hülye vagyok, de nem most. Putty, összeestem. Amúgy Márk a nevem. Kormorán Márk.

– Nem rossz név – hízelgett neki a fiú.

Lída persze semmit nem értett az egészből, folyton a fiút kérdezgette, hogy mi baja a madárnak, hogy hívják, most mi lesz vele.

– Ó itt Lída – mondta Cérna kormoránnyelven.

– Szia, Márk!

– Szia, Lída!

– Mit mondott? – kérdezte Lída kíváncsian a fiút.

– Azt, hogy: „Szia, Lída!”

– Jaaa...

– És téged hogy hívnak? – kérdezett vissza Márk.

– Nekem nincs nevem. Illetve van, csak nem szeretem. Régen Cérnának hívtak, gyűlölöm.

– Nekem tetszik. Névtelenke! – kacagott károgva Kormorán Márk.

– Csak hízelegsz, hogy megmentsem az életed.

– Aha. Oltárira fáj a mellkasom. Szeretnék minél hamarabb el-
röpülni, hogy ne egyél meg vacsorára.

– Szóval eltört a szárnyad.

– El hát. Hisz látod! Csak lebegek.

– Melyik?

– A bal.

– Ne csapkodj vele! Maradj nyugton! Kiveszlek, a hajónkon meg-
száradsz.

– Aztán mi lesz? – húzta fel a szemöldökét Márk.

Cérna igyekezett megnyugtatni a madarat:

– Megnézzük a sebed, és meggyógyítjuk. Mi lenne?

Márkot kihúzták a vízből, és a hajó fedélzetére fektették.

– Sínbe kell tenni, különben nem tud elrepülni – vette át Lída
az irányítást.

Cérna egészen beleélte magát, milyen jó lehet madárnak lenni
és az égen élni.

– Úgy kipróbálnám a repülést!

– Én már eléggé unom, járni szeretnék, lábakon – káromgott
Márk.

– De honnan vegyek sínnek valót a puszta tengeren? – kérdezte
a fiú a madarat.

Márknak támadt egy ötlete:

– Talán az egyik eveződet...

– Az evezőmet? – Cérna nem örült túlságosan a madár ötleté-
nek.

Lída szerint is jó ötlet volt az evező.

– Aha! És akkor hogy fogok evezni? – értetlenkedett tovább Cérna.

Lída nem hagyta annyiban:

– Azt majd kitaláljuk! Ha a csónak orrába ülsz, akkor egy evezővel is boldogulhatsz... Az öreg halászok úgy csinálják.

Aztán elhallgatott. Kivárták a kormoránnal, míg a fiú belátta, hogy bizony be kell áldozni az egyik evezőjét.

– Na, jó. Legyen! – A Cérnasrác magához vette az egyik lapátot, és közösen felkötötték rá a kormorán szárnyát.

Szépen óvatosan sínbe tették a madarat, aki ettől nagyon boldog lett.

– Köszönöm, Lída! Megmentettél, Cérnasrác! – káromta örömeben Márk.

– És hálából gúnyolódsz? Mondtam, hogy nem bírom ezt a nevet – tette helyre pimaszul a madarat a fiú.

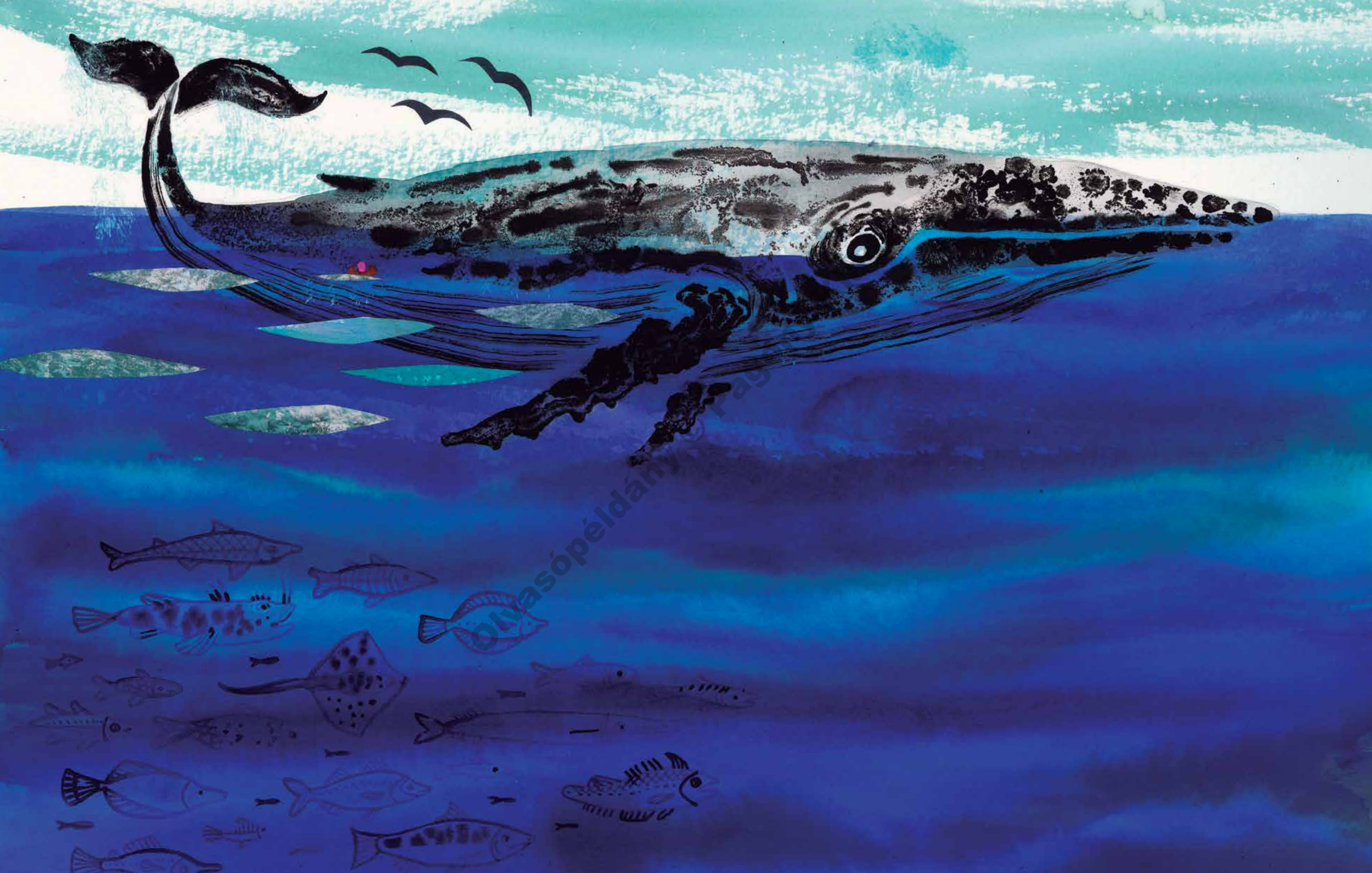
– Egy név önmagában semmit nem jelent. Attól függ, ki viseli. Lehet egy kívánságod, mert megmentetted a kormoránéletemet! Hálából teljesítem! Ha segítségre van szükséged, csak hívj! Így... – Márk fülsiketítő kormoránkáromással köszönt el tőlük. – És még valami – tette hozzá fontoskodva –, óvakodjatok az Óperencián túli Óriástól...

– ...meg a feleségétől! Tudjuk, tudjuk... – vágta rá Cérna.

Cérna átült a csónak orrába. De hamar elfáradt, az evezés egy lapáttal igen kimerítőnek tűnt. Lída jobban bírta, ezért inkább helyet cseréltek. Közben eszébe jutott, hogy megígérte a fiúnak,

hínárból fon neki egy új, meleg kabátot. A part felé vették az irányt, és megegyeztek, hogy Cérna visszamegy még halat fogni. Mikor kikötöttek, Lída kiszállt a csónakból, és visszaindult a házukba. Cérna megígértette vele, hogy senkinek, de tényleg senkinek az égvilágon nem nyit ajtót, amíg ő haza nem ér. Ezután a fiú visszament a nyílt tengerre, és tett még egy próbát a hálókkal...

A Bálna teste

Nem telt bele sok idő, hirtelen nagy erővel rángatózni kezdett a Srác hálója, és máris ezer hal forgolódott benne.

Először egy, kettő, három, aztán százan lógtak a háló kötelén. A Cérnasrác nem győzte kimerni és kikapkodni őket. Csakhogy a háló nem állt le, ráborult a hajóra. Bekötözte és beszötte az egész hajótestet az orrától a faráig, miközben valaki odalentről vonszolni kezdte az egész hajót. A hajó egyszer csak befordult a tengerbe. Cérna rémülten vacogva próbált visszakapaszkodni a hajó deszkájába.

A tenger mélyéről ekkor egy test bukkant fel. Akkora hatalmas test, hogy sem a végét, sem az elejét nem lehetett látni. A hajót és a fiút addig forgatta, amíg rá nem tapadtak a hátára. Mikor Cérna kiszabadította magát a háló fogságából, meglepődve látta, hogy nagy társaságba keveredett. Ezernyi állat utazott egymás mellett kis csoportokban. Énekeltek, mint egy énekkar. Vihogtak, mint ha cirkusz lenne a tenger közepén. Sütkéreztek, az Északtenger szikrázó Déltengerré változott.

Egy valóságos szigethez volt hasonlatos ez a nagy hát. Akár tüzet lehetett volna gyújtani rajta. Házat, falut építeni. Lakomázni, táncolni. A Cérnasrác még soha életében nem látott ilyen boldogan

ficánkoló állatsereget. Ha itt élhetne, az összes félelme elmúlna! A világvége is csak egy jó mese lenne, gondolta.

Öblös, mély hang szakította félbe az idilli cirkuszt.

– Nem tutaj az én hátam! Hé, potyautasok! Másszatok le rólam! Lassabban úszom miattatok!

– Ne csapkodj a farkaddal, mert felborítasz! – jött a zsörtölődésre a válasz.

– Ki szólt?

– Én! Hahó! – Cérna hiába integetett.

– Te meg ki vagy? Nem látlak, bocs. Nagyon-nagyon irinyó-pirinyó lehetsz! – mondta kedvesen a hát.

– Hagyjuk! – válaszolt beletörődve a fiú. – Nem érdekes. Kicsi vagyok, nem látsz, tudom. Vedd úgy, hogy meg sem szólaltam!

– Várj, te érted, amit mondok? – csodálkozott az öblös távoli hang.

– Igen. Persze.

– Nem semmi... Hé kások, másszatok már le rólam! Holnapra Alaszkába kell érnem!

– Azta, mekkora vagy! – Cérna ebben a pillanatban jött rá, hogy nem máson, mint egy hatalmas cet hátán utazik az állatsereg-
gel. – Juhéééé! – örült meg a találkozásnak.

A Bálna zsörtölődve folytatta. Ő nem sok örömét lelte a felismerésben:

– Ha nem érek oda időben, azt hiszik, elpusztultam. Egy bálna halála nagy veszteség, vészesen pusztulunk. Ha mi kihalunk, nem lesz, aki átszűrje és megtisztítsa a tengert. És tengerek nélkül az

ember sem éli túl. Úgyhogy másszon le rólam mindenki, marhára elegendem van a potyázókból!

Cérna segíteni akart, mert nagyon-nagyon megsajnálta a panaszkodó, hájas emlőst. Vergődése sem tetszett neki, egy szomorú bálnánál kevés utálatosabb dolog lehet a világban:

– Van egy ötletem, hé! Hallod? Ne csapkodj már! Én a helyedben odébb úsznék, és akkorát hancúroznék a vízben, hogy minden potyautasom leszánkázna a hátamról. Először is, ne csapkodj a farkaddal, mert felborítasz!

– Kicsi fiú, hogy tudnád épp te megmenteni a hátamat ezektől a kerge lényektől?

Cérna, biztos, ami biztos, visszaszállt a csónakjába.

– Ne bánkódj, te marha nagy állat! Forogj! Neked ez simán menni fog. Na, kezdheted! Hagyd abba a panaszkodást! – igyekezett megnyugtatni a sírás határán táncoló Bálnát, aki láthatóan túlságosan beleélte magát saját elveszettségébe.

– Kikérem magamnak! Nem vagyok marha, fajtiszta bálna vagyok! Na, mindegy.

– Rázd meg magad! – erősködött Cérna. – Rázd, ahogy csak bírod szusszal!

A Bálna elgondolkodott. Csak kicsit lomha volt az észjárása, és hát csupa szív, csupa jóindulat mozgatta. Odébb úszott. Miért is ne próbálná meg? Forogni kezdett a saját tengelye körül. Hatalmas hullámokat vert, úgyhogy a potyautasai szépen sorra lesodródtak róla.

– Hogy ez nekem nem jutott szembe! Köszönöm! Jótett helyébe jót várj, Hüvelyk Matyi!

– Tessék? – húzta fel a szemöldökét a fiú.

– Aki jót cselekszik, tovább él! Sok barátod lesz!

– Ne mondd többé, hogy Hüvelyk Matyi!

– Igazad van. Erős és nagy vagy, ahogy így jobban elnézlek, evez csak ide a szemem elé, légy szíves...

– Tudod, mit? Gyere el hozzánk látogatóba! Nagyot nézne Lída. Még sosem látott bálnát. Pláne ekkora behemótot.

– Most nem lehet, oda kell érnem a bálnatalálkozónkra. Amúgy meg fogalmam sincs, ki az a Lída.

– Ő a legjobb barátnőm, tetszeni fogsz neki! Közel lakunk. Megvárnak a többiek, ne izgulj! Légyszi, gyere el velem a kunyhókhöz!

– Ne hidd, hogy a végtelenségig várnak! Na! Most miért kámpicsorodtál így el?

Cérna tanácstalanul ült a csónakban, és tényleg savanyú képet vágott.

– Még nincs a hálóban egy árva hal se. Három csigát fogtam összesen. Meg egy kormoránt, de ő beteg volt, hát meggyógyítottam és elengedtem. Ja, egy kis gyerekfókát is kifoghattam volna. Őt is elengedtem. Az előbb még rengeteg hal forgolódott a hálóban, de ők is mind elszöktek, megúszták a kifogást. Vígán élnek tovább a tengerben.

– Nagy a szíved picurka létedre – most a Bálna próbálta vigasztalni a fiút.

– Ne, légyszi! Csak ezt az egyet ne! Cérnasrác a nevem, és gyűlölöm, hogy kicsinek tartanak. Legszívesebben eltaposnának, most te is ezzel jössz?

– Engem meg nagy behemót lomhának hívnak. A név mit számít? Semmit. Kicsi vagy, de erős.

– Én? Erős? – vont a kérdőre a cetet a fiú.

– Úgy bizony. Óriási a szíved, és aranyból van!

– Aranyszív, ez jó – nevetett a fiú. – Ez lesz az indián nevem.

A Cérnasrác elővette a hálóját, és épp kivetette volna a vízre, amikor a Bálna újra félbeszakította:

– Na, akaszd a fogamra a hálódat, és merek neked sügéretet, Aranyszív!

– Heringet is, légyszi! Ja, és kagylót. Bocs, fekete kagylót kérek! Lída azt szereti a legjobban.

– Rendben – válaszolta a Bálna, és elmerült a tengerben.

A Cérnasrác tátott szájjal nézte, ahogy hálója egy pillanat alatt megtelt ehető, finom, nagy halakkal.

– Ó, köszönöm, ez elég menő! Nagyon kedves vagy. Még valamit kérhetek?

– Mondd gyorsan! – bugyogott fel a vízből a Bálna feje.

– Hadd nézzek be a szádba!

A Bálna büszkén kitátotta a száját, ami telis-tele volt szűrőfogakkal.

– Pfú, ez aztán nem semmi! Mennyi szűrő, szita. Csontfogak! – A fiú arra gondolt, de jó lenne megfogni egyet.

– Ezekkel tisztítom a tengert.

– Tudod, mire gondoltam?

– Honnan tudnám? Nem olvasok a fejedben.

– Vajon miért félnek tőled úgy az emberek? Olyan vicces és kedves vagy!

– Á, régi és elég buta dolog ez. Összekevernek a tengeri sárkányokkal. Vízi szörnynek gondolnak. De én nem foglalkozom velük! Neked is ezt kéne tenned. Tessék: adok neked hármat a fogaim közül, hogy emlékezz rám, és arra, amit mondtam neked.

– Ha akarnálak, se tudnálak elfelejteni. Viszlát, kedves bálnacet! Jó találkozót! Köszönöm a fogakat!

– Vigyázz magadra, Aranyszív!

Micsoda kaland!

Amióta eljött otthonról, már annyi minden történt. Mikor végignézett a Srác magán, szabályosan azt érezte, hogy megnőtt. Megnőtt a lábfeje, hosszabb a karja, a nyaka. Mintha mind a tíz ujja nagyobb lett volna, ahogy a halászhálót fogta. Iszonyú éhes, ez volt a második gondolata. Harmadik, hogy Lída jó régóta várja őt haza. Hogy fog örülni, ha meglátja a sok halat! Cérna nekilátott az evezésnek. Húzta az egyetlen lapátját, ahogy csak bírta, erős, nagy tenyerével.

Az Óriás fülcimpája

Lída a konyhóban őrülten rámolt és pakolt. Begyújtott a maradék fával, hogy végre átmelegedjen. Kócosan és mezítláb rohangált föl-alá, ahogy a szülei sosem engedték volna, és jó kedvében mindent csillogni látott, még akkor is, ha tudta, irtó rendetlenség van. Cérna hínárkabátját órák alatt gondosan megfonta, ezért most szüksége volt egy kis pihenésre. Úgy érezte, hogy a fiú szerencséivel jár, látta maga előtt a rájakupacokat. Irtózatossá kezdte gyötörni, úgy korgott a gyomra, mintha egy mélyvonós zenekar lakott volna benne, folyton a késői ebédre gondolt. A tenger felől hínárszagot hozott a szél, és valami különös, édeskés, szokatlan illatot.

Hallani lehetett a fókák ugatását, ahogy terelik a csemetéiket. Vijjogtak a pingvinek. Egyszer csak a távolból különös dörgéseket lehetett hallani. Lída nem tudta, mi lehet az. Egyre erősebben dörgött. Mintha a föld is rengett volna.

Igen, most már szinte biztos volt benne, hogy a föld remeg.

Amilyen váratlanul jött, olyan hirtelen abbamaradt a zaj.

Lídát számtalan faladat várta: újabb és újabb pakolgatás, falatozás (maradék morzsák). Söprés, vízfordás, lavórtisztítás. Egyre csak azon járt az esze, mennyi teendő van még, és hogy mennyire

éhes. El is feledkezett a dörgésről. Ugye, ez nem lesz mindig így? Elég uncsi a világgá menés a harmadik takarítás kör után. Aztán megint valami nagyon furcsa dolog történt. A kis, gömbölyű Lída épp a következő pogácsamorzsához nyúlt volna, amikor a közelből újabb hangos, doboló dübörgésre lett figyelmes. Ez már nem dörgés volt, hanem trappolás és rúgás. Valaki akkorát taposott a földre, hogy a konyha jégfalai megmozdultak.

A lány odament a bejárathoz. Ijedten figyelte a talaj repedéseit. Ekkor megint egy dobhártyaszaggató rengés következett. Most már egészen biztos volt benne, hogy valaki áll a ház előtt. A jégkonyha külső jégfala szilánkokra töredezett. Majd újabb csattanás, és megint egy rengés következett. Gyorsan becsukta a szemét, arra várt, hátha elmúlik magától, mint az előbb. Ahogy jött, úgy hirtelen gyorsan abba is maradt a zaj. Lída ekkor óvatosan kinézett az ajtó faduszkarésein, és pontosan látta, hogy a bejárat előtt egy hatalmas talp pihen. Na, jó, semmi pánik, csak egy talp! Öt ujjal. Koszos volt, bűdös és rózsaszín.

Lída halkán, suttogva nyugtatgatta magát, de a combja remegett.

Azt is pontosan látta, hogy a talphoz egy égisz test tartozott. Akkora nagy és drabális volt, hogy a fejét nem is lehetett látni. Nagyon berezelhetne, gondolta, de nem, nem fog. Összeszorította a fogát. Arra gondolt, legyőzi a félelmét, és ráveszi a behemótot, hogy távozzon:

– Üdvözöllek! Mi a neved? – kérdezte Lída hetykén.

– Az előbb még ott ült és varrt, hát nem édes? – forgatta gülüszemét a behemót.

– Mit mondtál? Olyan messze van a fejed, alig hallak!

– Huhú! Szép kislány, itt vagyok! – körözött egy fej a magasban. Majd a test egy hirtelen mozdulattal közelebb hajolt a kunyhóhoz.

Lída most jött rá, hogy ez bizony az Óperenciás Óriás. Fenébe! Hogy ez idáig elcaplatott! Hát nem sok kedve volt vendégül látni, ezért inkább visszabújt a házba, és jól bereteszelte az ajtót.

– Nyisd ki! – mondta most már egyre dühösebben a mamelák.

– Dehogynyitom!

– Megfagysz itt télen, nem lesz mit enned. Gyere velem! Amit csak szemed-szád kíván, nálam, a gyönyörű Óperencián megkapod. Tele van nálunk a kamra.

– Dehogyny megyek! Egy tapodtat sem!

– Szereted a pudingot? És a vattacukrot?

– Nyami! Vattacukor... – Lída kicsit megingott. Tényleg imádta a vattacukrot, hát még a pudingot. – Nem! Ja, de igen, szóval nem, utálom! Menj el innen!

Az Óriás kotorászni kezdett a ujjaival a kunyhó ajtajánál.

– Na, gyere ki szépen! Hazaviszlek az asszonykámnak. Épp egy ilyen kislányra vágyik...

– Nem vagyunk egy súlycsoportban. Nem látsz a kúp fejedtől? – pimaszkodott a lány.

– Édes kis pofa! Mindjárt megeszem. Egy ültőmben.

– Ez az én házam, ide nem jöhetsz be! Ez magánlaksértés.

– Akkor házzal együtt viszlek.

Lída nem bírta tovább tartani magát. Reszketett minden porcikája. Kezével eltakarta a szemét, és összekuporodott a kunyhó

egyik sarkában. Igyekezett minél szorosabban a falhoz guggolni. Ha megemeli a házat az Óriás, ne csússzon ki azonnal.

Az Óriás közben a szőrös, nagy kezével betúrt a szobába, és egy mozdulattal kivette Lídát:

– Hoppá! Megvagy! Elkaptalak. Viszlek haza csecsebecsének az asszonykámnak!

A kis, gömbölyű lány ott lógott a viharos, hideg szélben a szőrös Óriás-tenyéren. De nem adta fel. Újra összeszorította a fogát, védekezett, ahogy csak bírt:

– Ronda mamlasz vagy! Tegyé! vissza!

– Sérteget... De cuki!

– Tegyé! le azonnal! Nem akarok találkozni az asszonykáddal. És egyáltalán nem fogok elmenni hozzád!

– Ha kérsz, könyörögsz, még édesebb vagy. Imádlak!

Az Óriás jobbnak látta, ha a ficánkoló Lídát odatapasztja a fülcimpájához. Jól belenyomta a szőrös füle tövébe. Majd fújtatott egyet az orrán át, hatalmasat sóhajtott, és hétmérföldes lépésekkel nekiindult Óperencia irányába.

Szempillantás alatt eltűntek mind a ketten a tenger párájában a Nagy Semmihez vezető úton, a világvége felé.

Olvasópélya Kiadó

Kormorán Márk visszatér

Most már tudta Lída, milyen a világvége. Egyáltalán nem olyan volt, ahogy képzelte, vagy ahogy a mesékben lefestik. Vagy ahogy a szülei emlegették. Azt nyugodtan felejtették el!

Sűrű massa terítette be az eget. eltűnt a nap és a hold. Tejköd borult a végtelen tájra. Láthatatlan, sűrített fehér. Mintha be lenne takarva a világ, és a vastag, finoman átszótt fátyol hálójába alatta kellene leélni az életedet. Kinyitod a szemed, és minden csupa tej. Egy dobozos tejföl a világ a pereme.

Az Óriás zsíros fülcimpáján ült Lída, és csámcsogott. Szerencsére kimentett magának egy kis kiflicsücsköt a jégkunyhóból. Szelíden majszolta, mint aki élvezi az utazást egy új, végtelen világba. Pedig marhára elege volt a menésből. Pihenni szeretett volna. Örült, hogy végre elkészült a házuk, hogy a szökése egy szép kis kunyhóval végződött. Most meg újra utaznia kellett, ráadásul ilyen kietlen, tejfölös helyen.

Tévedett, semmi, de semmi nem volt unalmas a világ peremén.

Megrázkódott, tiszta libabőr lett, amikor lepillantott az Óriás fülelől. Mély szakadéknak tűnt a világ, úgyhogy inkább csukott szemmel folytatta az evést.

Mikor túl voltak a ködön, fényes lett az ég. Amit a kislány sötétnek és komornak képelt, egyszerre változott szikrázó jégtengerré, part is volt, tömbsziklák. Egy másik, új világba érkeztek: Óperenciába. Közben persze Lída nagyon fázott, mert egyre erősebb, zord, viharos szél fúj.

Egyszer csak a kis Lída egy arra repülő madárra lett figyelmes. Felettébb furcsa! Itt, a senki földjén, ahol madár se jár? Széles, fekete szárnyával a feje felett csapdosott, mintha ismerné őt! Mintha figyelne, keresné a tekintetét...

A suhogása egész közelről érkezett.

– Hé, te madár, nehogy elvedd az utolsó kiflimet! – kiabált neki. De a madár játszotta a süketet. A szárnya hozzáért az Óriás fülcimpájához. Pont oda suhintott egyet, ahol Lída csimpaszkodva csámcsogott.

– Te vagy az, Kormorán Márk? – ismerte fel a madarat. – Itt vagyok, ragyogok! Hé, itt az Óriás nyakánál! – Lída csodák csodájára folyékonyan beszélt az állatok nyelvén, pont úgy, ahogy Cérnaszác tanította neki.

– Hol? Ki szól? Mi van? Nem látlak!

– Vak vagy?

– Már látlak! Márk vagyok, igen – káromta.

– Hogy kerülsz ide, a senki földjére, Márk?

– Az az igazság, annyira megörültem, hogy újra tudok repülni, hogy eltévedtem a végtelenben. Hatalmas szélviharba keveredtem, azon vettem észre magamat, hogy a világvégéhez közeledem.

– Nagyon jó, hogy rám találtál, Kormorán Márk! Kérlek, vigyél hírt rólam a barátomnak! Neked semmiség lesz innen visszarepülni.

– Kinek? Nem hallom, amit mondasz! – csapkodott értetlenkedve a kormorán.

Lída csóválta a fejét és nevetett:

– Repülj el a barátomhoz, Cérnához! Akivel együtt gyógyítottuk meg a szárnyadat. Most ér vissza a kunyhónkba. Mondd neki, hogy bajban vagyok! Nagyon nagy bajban.

– Adsz egy morzsát a kiflidből?

Lída kinyújtotta a tenyerét, és odaadta a maradék kiflimorzsát a madárnak.

– Mondd, hogy elrabolta az Óriás!

– Ja! Ismerem Cérnát, viszem a hírt. Mi a hír?

– Most mondtam! Egy: tényleg vannak óriások az Óperencián. Kettő: elrabolta. Három: elhagytuk a világ peremét.

Márk látta, ahogy Lída szemébe könnyek szöknek. Nem bírta nézni a szenvedést, pfú, attól mindig ideges lett, ha valaki szenved. Jobbnak látta, ha most úgy tesz, mintha nem is lenne olyan nagy a baj, hátha ez megnyugtatja a lányt. És persze ezzel magát is lecsendesíti. Végül is, mi a fene baj lehet a napfényes Óperencián? A sűrű tejköd után, ahol a jég az úr. Legalább lehet látni! És a víz is eltűnik. A világvége után már Óperencia jön, ahol újra földnyelvek váltják a jeges sziklákat. Márk egészen beleborzongott.

A kormorán odafordult a lányhoz.

– Igen, elrabolta, értettem. Megmondom a Srácodnak. Menj szépen, majd intézem! Jó szelet! Jó utat!

– Köszönöm neked, madár!

Márk újra megborzongott, a tollai egy pillanatra égnek álltak.

– Brrrr! Ez egy óriási Óriás volt. Igaziból! Rémes. Itt vannak az óriások, ez aztán a hír!

Ahogy sebesen csapkodott a szárnyával, még tovább borzongott, berzenkedett magában. „Tiszta szőr a füle, borzalom! Zsíros lapát. Borosta. Lóg a szájából a tegnapi maradék étel. A lába egy vastag pata. Ha nekem lábam lenne... A lábszára is rém szőrös! Pfuj! Viszem a hírt! Repülök!”

Több száz, sőt, több ezer szárnycsapáson volt túl a kormorán, amikor végre meglátta az Északtenger partjainál evezni a Srácot. A föld felé tartott a csónakján. Odakörözött a fiúhoz, és azon nyomban elkárogta a híreket. Cérna nagyon meghökkent. Egy-két percig visszatartotta a levegőt, gombóc akadt a torkára. Akármilyen kicsi is volt ő, pláne egy Óriáshoz képest, Lídának segíteni kell. Most nagy szüksége van rá...

Rögvest megkérte Márkot, ha már úgyis itt repked és találkozott a lánnyal, azon nyomban vigye el az Óperenciás-tengerhez. Márk persze nem volt valami lelkes. De teljesítette a fiú kívánságát. Jótett helyébe jót várj! Cérna igenis segített neki, ez most kötelessége. Bár tényleg semmi, de semmi kedve nem volt megint a világvége átrepüléséhez.

A Srác kikötötte egy sziklához a hajóját. Majd felpattant a madár hátára.

– Lehet, hogy kicsi vagyok, meg gyenge, meg vézna. Vékony Cérna. Meg légy, meg kiskanál. De segítenem kell Lídának! Nem való ő csecsebecsének. Óriás-csemegének meg pláne nem! Azonnal menjünk Óperenciába! Tudsz sokat repülni, Márk?

– Tudok hát! – kelepelte Márk. Cérna becsúszott a madár olajos, meleg tollai közé.

A világvége a világ leghuzatosabb helye. Jó lesz neki a tollak alatt utazni, mert ott meleg van és finom madárszag.

Az Óperenciás Óriás palotája

Az Óriás a palotáját egy magas kőtömbre húzta fel. Azt beszélték, azért, hogy ne kelljen túlságosan megemelni a fájós lábát, mikor belép a konyhába. Szépen megtámasztja a hegyoldalra, aztán belép a házába. Abba a hatalmas, telepolcozott, teleraktározott kifőzdébe, ahol asszonya várta minden délben, minden este. Reggelire, ebédre, vacsorára. Óriásné ott csoszogott a forró, gőzölgő lábastól a sparheltig, a szalvétás kredenchez, majd vissza a vágódeszkához, és át a kamrába. Néha le a pincébe. Egész nap a férjére süttő-főzött, vagy élelembeszerző körúton járt a palota körül. Senki sem állította, hogy izgalmas lett volna az élete, de neki az volt, mert a szívét és a lelkét a mamelák férje töltötte be. Egész nap fókaszalonnákat szeletelni vagy tengeri szardellákat pucolni, mi rossz lehet abban?

Miközben ezt mesélem, megérkezett a Srác és a kormorán Óperenciásföldre.

Márk egy magas csúcson landolt:

– Hupp! Álomszuszék, ébresztő!

Cérna mélyen elaludt a tollak között. Folyt a nyál a szájából, ami a madarat igencsak idegesítette.

– Itt vagyunk! – kelepelte Márk, és a csőrével kipiszkálta a fiút a háta tollaiból.

– Lassabban, hékás! Mindjárt leesek! Jesszus! – mikor Cérna kinézett a tollak közül, tátongó szakadékba pillantott. Megszédült. Életében először igazán megrémült a végtelentől, mert nem volt szép látvány. Az igazság az, hogy kicsit reszketni kezdett.

– Túl vagyunk a világvégén! – borzongott meg Márk. Büszkeségében, hogy ezt a több száz kilométert megtette, és épségben kicsusszantotta a fiút a kősziklára. Alig várta, hogy lelépjen.

Cérna vacogott. Az Óriás palotája a szomszédos sziklatömbön csillogott. Amikor a fiú észrevette, tátva maradt a szája:

– Mesés! Gyönyörű palota. Elfogadnám! Úgy is, hogy ezen a kietlen helyen áll. Csuda szép házban lakik ez az utálatos, fránya Óriás...

Miközben Cérna ilyeneken gondolkodott, Kormorán Márk egyáltalán nem volt annyira lelkes. Madárdermesztő hideget érzett a tollai alatt. Elég volt, ha csak a szó elhangzott, hogy Óriás, máris undorodott.

– Nekem inkább rémisztő. Nem biztonságos terület. Úgyhogy viszlát!

– Hé-kás! Várj!

– Szia, Cérna! Dolgom van odahaza. Csak taxid voltam, a feladatomat teljesítettem.

– Hé! – Cérna köpni, nyelni nem tudott. A madár nem hagyott neki időt, fogta magát és elrepült. Seperc alatt eltűnt a távoli szürkületben.

– Vajon megtalálom Lídát? Hol lehet most? Remélem, nem falta fel azonnal az Óriás... Ki visz majd vissza bennünket? – kérdezte. De mintha a falnak beszélne, a köveknek gagyogna, olyan egyedül állt ott, ahogy még soha. „Na, Márk biztosan nem. Tollán-szárnyán eltűnt ez a riadt madár!” Nagyot sóhajtott, aztán fogta magát, és elindult meghódítani az Óriás palotáját.

A palota kéménye füstölgött. De nem csak azért, mert Óperenciában tényleg dermesztő hideg van, mert csupa fagy és végtelen a jégmező, hanem azért, mert rotyogott az óriások fazeka. Készült a vacsora, főtt a hús, a bálnaháj és a fókazsír. Mindenféle szagok, pörköltök, zsírok és tengeri fűszersünök illata távozott a füstfelhővel együtt.

Az Óriás az asztalnál ülve szipogott és krárogott, közben türelmetlenül lapozgatott egy újságot.

– Drágám, hol a vacsorám?! Éhes vagyok, annyit gyalogoltam! Tüsténkedj, kicsim! Bocs, nagyom! Nagyságám! Óriásdarabellám! Édesem, éhezem!

Óriásné imádott konyhatündérkedni. Tudta, hogy szereti őt a férje. Ő volt a legnagyobb, legvastagabb és ezért a legszebb óriásnő a vidéken, amikor régen megkérte a kezét. Aztán kiderült, hogy az Óriás a hasát is szereti. Nem is tudta, melyiket imádjja jobban – őt vagy a vacsoráját?

– Igyekszem drágám, fő a vacsorád!

Óriásunk, mint máskor is, éhségében elkezdte rágni az asztal lábát. Óriásné, mint mindig, most is odament hozzá, és megcirógatta az urát:

– Mondd csak, aztán hoztál-e nekem ajándékot? Mi jót tettél ma, drágám?

– Fogtam neked egy gyönyörű lányt!

Óriásné meg volt róla győződve, hogy csak füllent a férje:

– Engem bezzeg sosem dicsérsz!

– Szép vagy te is! A feneked kerek, akár az ezüstös hold, a combod hájas, mindjárt megpuszilgatom! Hatalmas és harapnivaló...

Megpuszilgatták és megcirógatták egymást, mintha csak ma keltek volna egybe.

Csak hogy Lída váratlanul megszólalt az Óriás zsebében:

– Elég volt, hagyjátok abba, én is itt vagyok!

– Itt az ajándékom, tessék. Kis pimasz! De olyan bájos csecsebecse...

Az Óriás fogta, és kitette az asztalon lévő levesestányér peremére Lídát.

Lída persze tiltakozva kapálózott és kiabált, nem bírta, ha hozzáér a Dromedár:

– Éhes vagyok, kérek kaját! Nem bírom tovább!

Óriásné alig kapott levegőt, úgy kacagott. Örömeiben nem is tudta, hirtelen mihez nyúljon, a lányhoz vagy a fazékban a merőkanálhoz.

– Jé, ez csecse! Élő gyerek! Nyami! Megzabálom. Cuki!

– Tiéd! – dörmögte az Óriás, és pusztit kért. Kapott is azonnal három csókot.

– Hát nem gyönyörű? – vizsgálgatta büszkén a szerzeményét.

Lída kénytelen volt becsukni a szemét, mert az Óriás után Óriásné kezdte hozzádörgölni az ujjpercét, és ez egyáltalán nem esett jól. Undorodott a koszos kezek és szurokfekete körmök érintésétől.

Óriásné tapsikolt örömeiben, és folyton azt ismételte: „Hát nem gyönyörű?”

Lída nem bírta tovább ezt a fecsegést hallgatni, megint kiabálni kezdett.

– Éhen halok! Kérek azonnal kaját! Hallod, behemót?! Hé, figyeljetek rám!

Nem jött válasz, az óriáspár tovább csókolózott. Még hozzá óriási ideig.

„Pffuj!” – fordult el Lída. Zavarba jött attól a töméntelen sok csóktól, ami az Óriás palotájának a konyháján elpattant. A szüleitől ezt sosem látta. Hideg, fagyos emberek voltak.

Óriásné, mikor már eleget csücsörített és cuppogott, kibújt a férje karjai közül, és a tűzhelyhez slattyogott. Vitt Lídának két szárított, cukrozott kopoltyút, és egy kis esővizet tett elé egy gyűszűben.

– Tessék, kincsem, igyad csak meg! Egyél! Jól fog esni... – Lída szürcsölni kezdte a vizet, nagyokat harapott a halból.

Az asszony újra a férjéhez fordult:

– Pont ma nincs születésnapom. Mégis ajándékot kapok! – és csak úgy kacagott örömeiben.

– Mert szeretlek! – ölelte át újra asszonyát az Óriás. – Gondoltam, megleplek egy kisemberrel.

– Olyan gyönyörű ez a kislány!

– Lída vagyok, van rendes nevem – vágott közbe az ajándék.

Ha legalább a nevét megtanulná a behemót, máris előrébb lennének.

– Elég szemtelen lány. Folyton húzkodta az úton a fülemben a szórt. Légy óvatos a kis virgonccal! Gyönyörű, de nagyon-nagyon pimasz! – morgott az Óriás.

Lída tényleg nem értette, miért nyalják-falják egymást egész vacsora alatt a drabálok. Nem volt mit tenni, türelmesen kivárt. Amit csak talált, felcsipegette az asztal széléről. Közben meg folyton arra gondolt, vajon Cérna megkapta-e az üzenetét. És ha megkapta, hogy tud eljönni érte? Mikor ér már ide?! Nagyon hiányzott neki a fiú.

A Cêrnasrác megérkezik a palotába

Lída arcára egy rövid kis mosolyt csalt, mikor eszébe jutott, hogy megdicsérték az óriások:

– Tényleg azt mondtátok rám, hogy gyönyörű vagyok? Na, azért ez elég jól esett!

Otthon soha senki nem mondta, hogy gyönyörű volna. Pont az ellenkezőjét érezte, hogy mindenki csúnyának találja.

Mikor jóllakott és végre körbenézett, nem győzött hinni a szemének. Tátva maradt a szája látva a palota gazdag berendezését. Ekkor Óriásné felkapta őt, és körbevezette a konyhában. Roskadozott a spájzban a polc. Hájás tészta a reggeli, pörkölt az ebéd, vacsorára kilós fóka-baconszalonna lóg a kredenc felett. Mikor visszaértek az asztalhoz, és újra visszatette Lídát a tányér szélére, a lány kissé szomorkodva megpihent, hirtelen olyan egyedül érezte magát...

– Igenis, gyönyörű vagy! – hallatszott a távolból egy vékony cêrnahang.

– Van itt valaki?

– Én.

– Hol vagy? Valaki! Nem látlak! – kiabált Lída.

– Itt vagyok, pszt! Nem ott, itt! Nézd a karom! Nyújtom.

– Te vagy, Cérna? Jaj, de jó! Megismerem a hangod!

A Cêrnasrác ekkor felugrott az Óriás karfás székére, onnan az asztal sarkára, onnan pedig egyenesen be a levesestálba.

– Ki más volna! Feküdj hasra, és kússz ide hozzám! – mondta a fiú, miközben ő is lefeküdt, hogy minél kevésbé tűnjenek fel.

– Nagyon vártalak! – súgta neki Lída, amikor odakúszott hozzá.

– Még szép, hogy eljöttem! Lehet, hogy kicsi, meg gyenge, meg vézna vagyok, meg vékony cérna, de nem hagylak cserben! Kiosonunk. Gyere utánam! Szorosan tapadj rám!

– Nem lesz semmi baj?

– Nemleszsemmibaj! Hajrá!

– Tapadok, pillanatragasztó vagyok.

Lída kapkodta a levegőt, annyira izgult. Megfogta Cérna derekát. Kimásztak a tálból, és csendben átkúsztak az asztal széléhez. Már majdnem elérték a karfás széket, amikor egy nagy tenyér alá kerültek.

Lecsapott rájuk a Dromedár.

Előbb Óriásné koszos tenyere, aztán a tányér. Egy mozdulattal besöpörte a két menekülőt.

– Hangyákat fogtam. Kettőt! – vihorászott.

– Vak vagy? Nem hangyák, gyerekek vagyunk!

Lída persze nem hagyta magát. Pimaszkodott, ficánkolt.

Csakhogy Óriásné lelkesedését Lída iránt nem lehetett lelohasztani.

– Annyira cuki! – ujjongott. – Imádom a kiscsajt! Most már az enyémekek vagytok mindketten! Dupla fogás!

– Vigyázz, csípünk! – szakította félbe Lída igen bátran Óriásnét, és az ujjába harapott.

Óriásné észre sem vette, meg se kottyant neki. Valódi lázban égett!

– Ó! Nem mentek ti sehová. Van kedvetek játszani velem? Úgy unatkozom! Annyi ötletem van, például... Kicsi csecsebecsék, imádom őket!

– Játsszik veled a fene! – mondta Lída mérgesen.

– Ne bosszantsd fel! – figyelmeztette Cérna.

– De hát olyan együgyű...

– Inkább dicsérd meg! Legyél kedves vele, hízelegj! Akkor talán engedni fog. – Cérna hamar kiismerte az asszonyt.

– Nézd, hogy rázza magát! – kacagott halkán Lída. – Pörög a háj! Gyűrődik, fröcskölődik a derekán.

– Lída, ha jót akarsz, dicséred. Mondtam, legyél kedves vele!

– Legyél vele te kedves, ha már ennyire okoska vagy!

Cérna összeszedte minden bátorságát, és felkiáltott:

– Hé, te, ott fenn! Behemótné, gyönyörű a vörös ruhád!

Óriásnének sem kellett több, szépen elpirult. Akár a cékla, olyan vörös lett.

– Hízeleg, cukipofa! Köszönöm, Pöttöm Palkó! Édes kiscsávó!

Cérnát semmivel nem lehetett jobban felbosszantani, mint a Pöttöm Palkó-zással. Becsukta a szemét, elszámolt némán háromig, csak aztán folytatta.

– Szereted a...?

– Szereted a...?

– Megvan! A bálnafogat? – mondta ki végre.

– Huh! – Lída megkönnyebbült.

Dromedárné egészen beleborzongott, rázkódott az összes háj-hurka a testén, akár a téli, rideg kocsonya, pattogott a bőre.

– A kedvenc tengeri emlősöm. Imádom!

Cérna tudta, hogy a zsebében vannak a bálnafogak. Kította az asztal szélére, bízva abban, hogy az asszony elengedi őket.

Óriásné lelkesen fogadta az ajándékot.

– Ó, ez kedves tőled, kisfiú!

Soha semmit nem imádozott annyira, mint kapni. Minél többet kapni. Kapni, kapni és kapni... azonnal harapni. Aki adott neki, örökre szívébe zárta.

– Szia! – köszönt el Lída. – Akkor mi megyünk, csá!

A gyerekek megfogták egymás kezét, és futáshoz emelték a lábukat.

– A fiú mehet, te itt megvárod. A lány marad!

– Micsoda kapzsi nő! – értetlenkedett Lída.

– Ne bosszantsd fel, kérlek! Maradj már nyugton!

Cérna újra összeszedte minden bátorságát:

– Ha adok még egy ajándékot, elengeded?

– Imádom! – lelkesedett Óriásné.

– Nézd, hogy sóvárog! Remeg a teste – kuncogott halkán Lída.

– Mit szeretnél, te gyönyörű asszony?

– Igazgyöngyöket tengeri kagylóból, az volt mindig az álmom! Ha hozol nekem, édes, kicsi fiú, elengedem a kislányt is. Ha nem, akkor lehet, hogy ráunok az én kis csecsebecsémre, és fel találom falni. Úgyhogy siess!

– Meglesz! – mondta hadarva Cérna.

Lída nem hitt a fülének:

– Bolond vagy te, Cérna! Itt nincsenek gyöngyök, az csak a Dél-tengerben terem. Ahol korallok vannak, hatalmas szirtek. A Dél-tenger meg olyan messze van, hogy odáig sosem jutsz el. Nincs az a kormorán, ami odáig repül. Nincs az a fóka, ami odaúszik, még a bálnának is nagy távolság. Elment az eszed?

– Ha más választásom volna... De nincs. Indulok! Itt várj meg!

– Nem!

– Ígérd meg, hogy megvársz!

– Addig itt dekkolok? Szagolom a Dromedárné büdös konyháját? És ha megesznek az óriások, akkor hogy tudnálak megvárni? – Apró könnyecsek gördültek ki Lída szeméből. Nem bírta visszatartani. Hiába szívtá az orrát, a könnyek csak jöttek és jöttek, megállíthatatlanul.

– A gyöngyöket jobban szereti, nyugi! El fog téged engedni. Visszajövök, ígérem! Esküszöm az életemre! Lída, megígértem!

Cérna nem vigasztalhatta tovább a lányt. Cselekedni akart, hosszú és veszélyes utazás várt rá. És hogy hol az út vége, ami annyira lehetetlennek tűnt? Jobb volt nem is gondolni rá.

Lída visszaült a tányér szélére, mit tehetett volna. Lógatta a lábát. „Tudom, hogy sikerülni fog, siess!”

Tudta? Mit tudott ő? Hogy ez a várakozás örökké fog tartani. Az örökké meg roppant hosszú idő. Akkor is, ha egyszer véget ér. Utána sem nézett. Fusson csak el a fiú! „Fuss, fuss, fuss!” – mormolta magában, és elfordította az arcát.

szövegdány © Págoni Kiadó

A Sellők barlangja felé

Cérna futott, szedte a lábát, ahogy csak bírta. Szélsébesen maga mögött hagyta az Óriás palotáját és Óriásné szagos konyháját. Nem telt bele sok idő, és elérte az Óperenciás-tenger partját. Csak úgy ropogott a lába alatt a kő, csikorgott a homok. A világvége néma, feszült csendjét meg-megtörte a trappolás. Most szembesült vele igazán, hogy ez valójában mennyire félelmetes hely.

Az Óperencián nincsenek hangok. Nem beszélgetnek a fák. Nem köszönnek a bokrok a rovaroknak, az üregi pocokra nem repül rá karmával a ragadozó madár. A madarak sem csicseregnek. Kietlen és néma minden. A táj szótlanúsága ijesztő.

„Vajon milyen lehet így élni? Nyelv és beszéd nélkül?” – gondolkodott el a fiú, mikor megpihent egy kővön. Nincs mese, sem gondolat. A csillogó szépség és a rút csúfság összeolvad a néma kietlenségben. Teljesen láthatatlanok. Akár a gonosz akarata és hatalma, ami így bármikor lecsaphat rá. Cérna hirtelen úgy érezte, egy elsötétülő világba csöppent, ahol megszűnik az élet utolsó sejtje is.

Milyen kicsi és tehetetlen ő ezen a földön! Hiába van előtte út, ezerfelé lehetne továbbhaladni, és mind a hiábavalóságba vezet. Úgy érezte, vasból van a lába, húzza a föld. A tenyerébe temette

az arcát. Merre menjen? Hol találja meg a gyöngyöket? Olyasmit vállalt magára, amit nem tud teljesíteni. „Hogy lehettem ilyen könnyelmű?” – piszkálta egy belső hang.

Újra kicsinek és gyengének érezte magát.

„Csak, mert! Lídáért! Magunkért!” – perlekedett magában. Ekkor megszólalt benne a másik hang: „Még hogy ő nem tud elbánni a mamelákkal és az asszonysággal!” Ki nem állhatta a palotájukat. „Szó se lehet róla! Itt nem maradhatunk. Vissza fogok jönni a gyöngyökkel, és kiszabadítom Lídát.” A palota édeskés fókahúszagát még mindig az orrában érezte. Beleborzongott, hacsak rá gondolt! Megmenti a barátnőjét, és aztán soha, soha többé nem fog ide visszatérni!

Hirtelen sűrű köd telepedett az Óperenciára. Ijesztőnek tűnt a szűk út a tenger felé. Átláthatatlan volt minden. Fodrozódó hullámok mosták a partot. Cérna elhatározta, hogy hívja a fókát. Hátha meghallja a hívását! Hisz mostanra újra egészséges, meggyógyult, és megígérte, hogy segíteni fog, ha szükség lesz rá. Most pedig igen nagy szükség van egy jól úszó fókára.

Amikor harmadszorra teli torokból hívta fókaugatással az állatot, egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valaki kiemelkedett a hullámok közül. Visszaült a parti kőre, és onnan figyelte kissé görnyedve a vizet.

A testes fóka feje ringott a habok között. Izgága, ugató hangja ismerősen csengett a fiúnak. Azonnal megismerte őt...

– Cérnafiú, miért búslakodsz? Miért lóगतod úgy a fejed? Tedd már helyre! Hívtál, és én jöttem!

– Találkoztam az Óriással. Fogságban tartják Lídát. A felesége gyöngyöt kért tőlem Lída szabadságáért cserébe.

– Na és?

– Bár ne találkoztam volna velük!

– Ó! Na! – biztatta a fóka. – Bátor vagy!

– Dehogy. Lídából vacsora lesz a terített asztalon. Vagy játék baba. Óriásné ékszert csinál belőle.

– Akkor hozd el neki a gyöngyöt! Szabadítsd ki! – csapkodott az uszonyával a fóka.

– Hogyan? Én nem járok a tenger fenekére.

– De most fogsz, na, indulj már!

– Könnyű mondani! Nem, nem vagyok bátor. És erős sem. Kicsi, gyenge vagyok. Azt sem tudom, merre menjek tovább.

– Ül a hátamra! – parancsolta meg a fóka. – Elviszlek a sellők barlangjába. Jól ismerem a helyet. Igaz, hogy messze van, de nagyon sok hosszú távot úsztam az utóbbi napokban, jól megerősödtem a sebesülésem óta. Többé nem szeretnék sebeket! Erős, nagy fóka lettem! Ott a barlangban annyi a gyöngy, csak győzz betelni velük! Kapaszkodj az uszonyomba!

Cérna feltápáskodott. Nem volt teljesen meggyőződve, hogy a fókának igaza van, és hogy képes elvinni őt a Déltenger mélyére, a tenger barlangjába. De nem volt más választása.

Felmászott a hátára, és belekapaszkodott egy zsírpárnába.

– Ha te mondd... ha adnak nekem... mehetünk!

– Tele lesz gyönggyel, meglátod! A Déltengernél nincs csodásabb hely a földön.

Lebuktak a jéghideg, zord tengerbe, és sebesen haladtak délnek. Úgy eltűntek a fodrozódó hullámok között, mintha az Óperencia nem is létezett volna.

A fóka egész úton magyarázott a fiúnak. Jól ismerte a sellők világát, és óvta, nehogy valami butaságot csináljon:

– Vigyázz a Sellővel! Eleinte nagyon kedves...

– Akkor jó! – vágott közbe a fiú.

– Ha egyszer megkaparint egy embert, nem engedi el egyikőnyen. Ketrebe zárja, nem juthatsz ki többé a barlangjából. A legfontosabb, hogy soha nem szabad inni az italukból.

– És ha szomjas leszek? Nagyon szomjas? – kíváncsiskodott a Cérnasrác.

– Ha bájítallal kínálnak, utasítsd vissza!

– Bízz bennem! Nem fogom hagyni magamat becsapni.

Több száz, sőt több ezer kilométer megtétele után megérkeztek a csábító, díszes barlanghoz, a Déltenger mély fenekére.

A barlang bejárata mögött mély tölcsérek és üregek voltak, egy beláthatatlan labirintus termekkel és folyosókkal. Minden fénylett, és a fény csillogásba, káprázatba csapott át. Vakító volt. A sötét, zord, északi tengervíz után hirtelen csupa rejtelemmel tárult eléjük a csillogó fényesség.

Cérna először nem győzött betelni a káprázattal. Folyton a fókát kérdezgette, merre van a helyes út: „Hová jutok el, ha erre megyek tovább?” De a fóka csak kitérte az uszonyát. Az út tekintetében ő is bizonytalan volt.

A nagy kékségben korallok és tengeri csillagok világítottak. Ilyen szép világot álmodni sem lehetett volna. Olyan csábító volt, hogy legszívesebben örökre ott maradt volna. Csipkedő medúzák. Polipok, rákok. Hatszínű kagylók éltek a tenger zúgásában.

A fóka és a fiú együtt keresték meg a barlang bejáratát. Miután megtalálták, Cérna lekúszott az állat hájas testéről. Innen egyedül kellett továbbmennie. Tartott a barlang erejétől. Mivel még a fóka sem jutott be soha a barlang mély labirintusába, csak hallomásból ismerte, nem tudta megmondani, sem megmutatni, merre megy majd az út a termeken át... Cérna magára maradt, magányosan vágott neki a következő kalandjának.

A tenger fenekén

A Cérnasrác, miután elkészönt a fókától, magányosan lebegett a tenger fenekén. Forgolódott az áramlatokkal. Félt, de erőt vett magán, hogy legyőzze a borzongató érzést. Egypár levegőbuborékot engedett ki az orrlyukán, aztán odaúszott a barlang bejáratához. Szép lassan bekúszott a barlang szűk kapuján.

Csukott szemmel úszott előre, egy sötét, komor csőben találta magát, de sikeresen átjutott a kapun.

Hirtelen csupa gyöngy volt körülötte a korallok sziklája. Mintha egy kagyló belsejében járt volna. Kinyitotta a szemét. Ámult és bámult. Olyannyira elragadta a váratlan csillogás, hogy folyton figyelmeztetnie kellett magát, el ne csábuljon. Legszívesebb ott lebegett volna egy örökkévalóságig a teremben, ahová érkezett. De szerencsére észbe kapott, gyorsan telepakolta a zsebeit gyöngyökkel, majd a következő pillanatban már menekült: próbált kijutni a nyílt tengerre.

Váratlanul erős áramlatok érkeztek. Habzott a víz, tajtékozott a tenger. Hullámokat lökött a barlang falához, egyre gyorsabban. Furcsa, éles, dallamos hangja volt.

– Édes ez az emberfiú! Széttúrja a gyöngyeimet. Bánom is én, ha egy emberfiú teszi. Kis kapzsi!

– Nem állok szóba senkivel. Nem, nem állok szóba senkivel... nem szabad szóba állnom senkivel! – mormolta Cérna, és igyekezett kifordulni a Sellő elől. Mégsem volt olyan egyszerű leráznia.

– Hé, te gyöngyrabló! – folytatta negédes hangon a Sellő.

– Nem bírom ki, annyira szép ez hang. Selyemhang, hol vagy?

– Itt vagyok! Kukucs!

A Sellőlány megkerülte hátulról Cérnát, és bekötötte a szemét.

– Nem látok semmit!

– Én kötöttem be a szemed! Kukucs! – mikor a Sellőlány ezt ki mondta, egy mozdulattal kikapkodta a gyöngyöket a fiú zsebéből.

– Most látlak! Most megint nem!

A Sellő forgott körülötte, Cérna szédült. Próbálta követni a fejével, de a Sellő mindig elsuhant.

– Szeretnék megismerni. Olyan szép a karod. Erős és nagy. Szeretem az embergyerekeket.

– Ezt nekem mondtad? – kérdezte a fiú.

– Erős, szép, izmos! Minden próbát kiállsz vajon?

– Gúnyolsz?

– Leszel a barátom? – hízelgett a Sellő.

– Csak a gyöngyöket szeretném. Visszakaphatom?

– Vedd el, ha bírod!

– Fú, te aztán cseles vagy!

– Itt! Most meg itt! Vedd el a szép, izmos kezedd, tiéd lehet!

Cérna igyekezett körbe-körbe úszni, de nem járt sikerrel. A Sellőlány pedig egyáltalán nem akarta abbahagyni a csábítást.

– Olyan jó veled játszani! Már nem is érzem magamat egyedül

itt a tenger fenekén. Máskor annyira, de annyira magányosan úszkálók – pityergett. Cérna igencsak meglepődött a Sellő lány panaszán, és megsajnálta őt. Megígérte, hogy marad még vele egy kicsit. Miért ne? Nem is siet annyira...

A Sellő visszaadta a gyöngyöket, aztán egy hirtelen mozdulattal megragadta a fiú kezét, és visszavezette a barlang belsejébe. Jó mélyen lehúzta a tenger fenekére. Onnan aligha jöhetett volna ki bárki. Ami eddig fényes barlang benyomását keltette, most félelmetes, tömény csillogássá vált. A csillogásból villogás lett, és egyre sötétedett. Zörögtek, koppantak a kagylók, mindenhol gyöngyök úsztak, de nevetésük méregzölddé változott. Foguk nőtt, haraptak. A nevetésből kacagás lett és gúnyos hurrogás.

– Ígérd meg, hogy felviszel! – könyörgött Cérna a Sellőnek.

A Sellő úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a fiú panaszát. Cérna próbálta befogni a fülét.

– Gyere, terítve van. Együnk főtt kagylót! Saját recept. Finom, imádni fogod! Olyan jó veled!

A Cérnasrác egyre ingerültebb lett. Tudta, érezte, hogy ez már a csábítás. Pontosan úgy volt, ahogy a barátja, a fóka mondta. Mégis tehetetlennek érezte magát.

– Nem lehet! Elég! Most már vigyél fel!

– És te? Te mit adsz cserébe? Én odaadtam neked a gyöngyöket.

– Hát... Nem tudom... Mit szólsz hozzá, ha megköszönöm?

– Hahaha... Szerinted ennyi elég? Dehogy. Itt maradsz velem! – kacagott a Sellő.

– Azt már nem!

A Sellő lány ekkor váratlanul rémisztő szörnyeteggé változott át, ijesztő, taszító lett. Csúnya, torz, gúnyos hangon énekelt tovább. Sodort a víz, erős áramlatok érkeztek a tengerszint felől, mintha orkán fújta volna arrébb az egész tengert. „Nem bírom tartani magamat. Túl erős a sodrás” – gondolta Cérna. Úgy érezte, az egész testét lehúzzák a kavargó víztölcsérek a tengerbe. „Gyenge vagyok, kicsi vagyok!”

Bugyborékkolt, alig kapott levegőt. A Sellő lány végig ott körözött mellette, de nem segített neki. Aztán hirtelen átkarolta, és hatalmas erővel magához szorította, mintha meg akarná fojtani.

– Azt mondtam, itt maradsz! Örökre. Te erős és nagy fiú – és még azt is hozzátette: – Szeretlek!

A Cérnasrác fuldokolt az öleléstől.

– Nem akarok nagy lenni! Inkább nem érdekel, hogy kicsi vagyok, gyenge meg vézna! Segítenem kell Lídának! Vele akarok élni a világvégi kunyhónkban, nem pedig a tenger éjsötét fenekén. Segítség!

A Sellő lány újra és újra körbeúsza, körbefonta a fiút. Odabújt az arcához. A füléhez. Máskor a kabátjába kapaszkodott. Inni adott neki, majd a karjába fektette. Cérna úgy elbóbiskolt, hogy amikor legközelebb kinyitotta a szemét, már egy másik világban találta magát. Semmire sem emlékezett. Elájulhatott, és a Sellő lány magára hagyta. Nem foglalkozott vele többet, amilyen gyorsan jött, úgy el is tűnt.

Fogalma sem volt róla, hogy került a tenger sötét, mély és ismeretlen fenekére. És azt sem tudta, hogyan szabadulhat ki onnan...

Utazás bálnaháton az Óperenciába

– Segítség! Elraboltak! Megfulladok!

Csak megszeppent hangokat lehetett hallani a tengerből. Se test, se karok, se száj, senki nem tartozott hozzá. Egy hang volt, egy kétségbeesett fiú hangja.

A tenger áramlatai mind összeértek. Egymást keresztezve hatalmas hullámokká váltak, felhabosodtak. A haboknak karja nőtt, és fodrokat formált. Aztán váratlanul néma csend lett: a vízi lények legnagyobbikát, a gömbölyű, kerek, kék bálnát csapta fel az áradás.

Büszkén és komótosan emelkedett ki a habok közül. A tenger szinte szétnyílt alatta. Kedvesen, harag nélkül, egy mozdulattal lecsillapította a hullámokat.

A Bálna jó kedvében énekelt. Jóllakottan sípolta a bálnák énekét. Ez az ének pedig olyan selymes volt, akár a legszebb szárazföldi virágok szirmai:

*Gonosz vagy, tenger,
hogyan egy gyereket elnyeltél!
Csodálatos vagy, tenger,*

*hogyan milliókat felneveltél!
Fekete, sötét tenger,
Kék, gyönyörű tenger!*

Aztán hirtelen abbahagyta, mert fülsiketítő kiabálásra lett figyelmes.

– Valaki szólt?

Hihetetlennek tűnt. Körbenézett, de nem látott senkit. Mert nem is volt ott senki és semmi. Vagy legalábbis nem látta, hogy bárki lenne ott.

Pár perc múlva már világos volt számára, hogy a hangok a tenger feneketlen mélyéről jöttek. Onnan hozták fel a tenger hullámai kis barátja, a Cérnafiú kétségbeesett és könyörgő kiáltásait.

– Bálna! – kiabált a fiú torkaszakadtából.

Cérna, mikor megérezte a Bálna közelségét, nagyon megörült. Fel is kapaszkodott a hínárokon keresztül a hatalmas szájához.

– Ó, hát itt vagy! Aranyszív! – mosolygott az öblös Bálna.

– Hé-kás, neked nem a bálnatalálkozón kéne lenned?

– Csak nem hagyom itt a barátomat a tengerfenéken a Sellő társaságában...

– Megmentetted! – mondta Cérna, és türelmetlenül hadarta is a következő kérését: – Kérlek, vigyél el az Óriás palotájába, az Óperenciába! Ki kell szabadítanom Lídát!

– Te mit kerestél amúgy a Sellő barlangjában? Nem szólt neked senki, hogy oda be ne tedd a lábad, vagyis be ne ússz a barlangjába??? – furdalta a Bálnát a kíváncsiság.

A Cérnasrác megnézte csuromvizes kabátja zsebeit. Mind ott voltak a gyöngyök.

– Megvannak, indulhatunk!

– Aha, szóval a gyöngy volt a zsákmányod. Ügyes vagy! Hát a kis gonosz Sellólánnyal mi lett? – faggatta tovább a fiút.

– Fogalmam sincs, hová tűnt. Elkábított az italával, és mikor felébredtem a tenger fenekén, már se híre, se hamva nem volt.

– Ilyenek ezek, teljesen kiszámíthatatlanok, ettől olyan veszélyesek. Elcsábítanak egy játékra, aztán faképnél hagynak. Talán rád unt. Újabb áldozatot keres holnap magának.

– Én egyáltalán nem bánom. Azért jöttem, hogy megszerezsem a gyöngyöket. Ki fogom szabadítani Lídát!

A Bálna kedvesen megmosolyogta a fiú elszántságát, tetszett neki, hogy a sovány kis Cérna sosem adja fel.

– Csapj bele a tengerbe, barátom! Induljunk azonnal!

A Srác hízelegve odabújt a Bálna széles állkapcsához. Ezúttal a Bálna száját választotta menedékének. Bemászott a nyelvén át a szűrőfogai közé, igazán biztonságban érezte magát. Olyan jó meleg volt a fogínyen megpihenni. Majd megsimogatta a Bálna szájpadrását. Összehúzta a lábát, mint egy rágógumi, akkorára összement. Fogpiszkálóval, fogselyemmel sem kergethették volna ki onnan, szorosán odatapadt a szilás fogakhoz. Olyan mélyen elaludt a barázdák között, hogy csak füttyülő szuszogását visszhangozta a Bálna szájpadrása.

Jó sok idő eltelhetett, mire a fiú felriadt.

– Megérkeztünk! Hékás! – morgott fáradtan a Bálna. Köpte, fúj-tatta az ég felé a tengerből kimert vizet. – Itt vagy még? Hahó! Nem hotel a szám! Gyere csak ki onnan!

Senki nem válaszolt.

Egész testét rázni kezdte a cet. Hatalmas háját forgatta és gyúrte. Csak úgy harapta a tengervizet. Hol kiugrott a vízből, hol visszapumpálta magát a víz alá. Fröcskölt az orrlukán keresztül.

– Mi? Hol vagyok? – ébredt fel Cérnasrác. – Csupa víz lettem! Hagyd már abba! Bálna, megőrjítesz!

– Az Óperencián túl! Megérkeztünk, kiskomám! Ugorj ki a számból!

A fiú nyújtózkodott egy nagyot, megrázta magát, megsimogatta még egyszer a barátja fogait, odabújt a cethal nyelvéhez, és jól beletörölközött. Olyan jó forróság volt ott. Úgy érezte, sosem felejtí el ezt az utazást. Ilyen kényelmes helye még soha nem volt, és talán nem is lesz... Egy bálna szájában élni a legjobb dolog a világon!

– Megyek, megyek! Sietek! – mondta Cérna, és egy gyors mozdulattal kiugrott a szűrőfogak közül.

Ekkor a Bálna jó szokásához híven zsörtölődni kezdett.

– Nem szívesen jövök ide, kevés a tengerben a táplálék. Az úton végig bálnavadászok leselkednek a hajóikból. Elektromos szigony-nyal lőnek minket.

A fiú meghallgatta barátja keserves panaszát a világvégeről, a vadászokról, aztán kimászott a parti sziklákra.

A Bálna ekkor egy farokcsapással visszafordult, és tempózva úszott vissza az öblbe, ahol társai vártak rá.

– Hé, Bálna, várj! Ne rohanj úgy! Tudom, hogy nehéz neked, de kérlek, maradj még! – elővett egy csillogó gyöngyszemet a zsebéből: – Legyen nálad ez a ragyogó gyöngy! Tedd a fogad helyébe, jól áll! Hálám jeléül adom neked, amiért elhoztál.

– Ó, köszönöm, a szűrőim nem kérnek gyöngyöt. De tudod, mit? A hátamra dobd fel! Ott vastag a bőr, jó helyen lesz, a bálnalányok imádják az effélét.

– Viszlát, cethalam! Sosem felejttem el neked, amit értem tettél. Te vagy máától a legeslegjobb barátom.

Cérnasrác egyedül maradt az Óperencia partján. Akár az utolsó pingvin egy úszó jégtáblán. Leült a kövek közé pihenni. Próbálta összeszedni minden erejét, hisz szükség lesz ép porcikáira, mielőtt nekivág az Óriás palotájának. Aztán felállt, és megmozgatta a nyakát, a hátát, a lábát...

Pár perc se telt el, és furcsa hangok zavarták meg a kietlen táj csendes nyugalmaát. Dübörgő lépések jöttek a távolból. Csámcsogás meg sercegés. Zsíros füst szagát érezte...

A fiú fogta magát, és odagyalogolt a palotához, már ismerte a járást. Az Óriás palotájában étkezéshez készülődtek. Terített asztal várta a ház urát, aki egy újabb sétájából tért haza, amivel jól átdübörögtette a szomszédos sziklákat. Pingvintollakkal díszített tálakon ült a főkaháj. Jégpoharak csörrentek.

A palotabeliek leültek az asztalhoz, és csámcsogtak, aztán mócsingokat rágtak és nagyokat nyeltek. Igen, most már látta a fiú, ott voltak bent mindannyian.

– Ízlik? – kérdezte Óriásné az urát, és megcirógatta a tokáját.

– Megeszem – vont a vállát a Behemót. Nem volt túl jó kedve. Korgó, üres hasát mire megtömte, órák teltek el. Jó szokása szerint csak azután volt hajlandó mosolyogni, hogy mindent megevett, amit elé tett a felesége. Az utolsó falatoknál már úgy kacagott, mint akit csiklandoznak.

– Én úgy igyekeztem... mit tegyek? Mivel lepjelek meg? – Óriásné asszonyosság nagyon szeretne volna boldognak látni az urát. – Ha a lányt feltálalom, az biztosan ízleni fog!

„Csakhogy akkor egyetlen csecsebecsém is elvész...” – titkolózott. „Az a pici Srác úgysem jön már vissza – gondolta –, itt az ideje megpirítani Lídát.”

Lída hallotta, persze hogy hallotta, miket motyog magában az asszony. Húzni akarta az időt, mert egészen biztos volt benne, hogy Cérna visszajön érte.

– Pszt, hatalmas nő! Szépséges asszonyság! Ne tegyél még fel a tűzre! Adj enni, hogy nagyobb legyek! A nagyobb hús ízletesebb! Nem gondolod, mamlasz asszonyság?

Eközben Cérna feljutott a palota legeslegtetejére, és egy résen át figyelte az eseményeket. Nem bírta nézni, hogy Lídát felkínálják. „Nem, azt nem lehet! Nem engedem! Meg kell akadályozni!” Próbált üzenetet küldeni a lánynak kövekkel, de sajnos nem talált. Aztán ledobta a botját, az sem, pedig csörgött és zörgött.

– Lída! Itt vagyok, hékás! Hallasz??? – zörgette a plafon deszkáit. Lída sajnos nem hallotta meg a fiú hangját, annyira igyekezett húzni az időt, hogy semmi másra nem tudott figyelni, csak arra, hogy nehogy a tepsis tálba tegyék.

– A húst főve vagy sütvé kéred? – kérdezte kedvesen cirógatva férjét Óriásné.

– Nyersen a legfinomabb. De nem bánom, meg is sütheted. Csak jó legyen az íze!

Óriásné feltálalta a húst, majd Lídához fordult:

– Nem lesz ebből gyöngy, gyere a tepsire!

Hátrakötötte a duci kislány kezét, majd felrakta a főzőlapátra.

Az asztal felől újra lábdobogást lehetett hallani.

– Hangokat hallottam, valaki lépked a kupolán! – horkant fel a ház ura.

– Nem hallok semmit. Képzelsz, drágám. Biztos csak nagyon korog a gyomrod, egyél még! Ízlik a főztöm?

Lída ekkor már egészen biztos volt benne, hogy ez nem lehet más, csak ő, megérkezett a Cérnasrác! Visszajött! Forró, meleg boldogság költözött a hasába, annyira örült. Mintha pillangók repkedtek volna a hasában.

– Be akartok csapni? Hangokat hallottam. Nem vagyok én boldond, aki rémeket lát – morogta az Óriás. – Odamegyek, megnézem.

A Cérnasrác nem hagyta abba a trappolást, sőt, egyre jobban dübörgött a tetőn a lábával.

– Hahó, Óriásné, itt ülök! Nézz csak fel! Elhoztam a gyöngyeidet!

Óriásné egészen megszedült. Elfogta a sóvárgás:

– Tudtam, hogy te vagy, kisöcsi, te kis piszok!

Cérna bemászott a tetőn egy résen át, majd leugrott az asztalra, és felmutatta a gyöngyöket.

Kigörgette őket az asztal peremére. Csak úgy csillogtak gurulás közben. Óriásnének legalábbis nagyon tetszettek. Szemfényvesztően szépek voltak. Sikított örömeiben, és már nyúlt is értük füstös, hatalmas tenyerével. Neki még sosem voltak ilyen drága csecsebecsői. Amiket a férje korábban hozott, mind megette, vagy együtt falták be.

– Kérem az ékszert! A férjem dühös, mindjárt csapkodni kezd!
És végez veletek!

Az Óriás közben felállt a székéről, és szaglászott körbe-körbe.
Majd nyúlkálni kezdett a hangok irányába.

Cérna visszahőkölt, visszavette a gyöngyöket az asztalról.

– Előbb kérem Lídát.

– Add az ékszert, és viheted! Nekem nem kell a duci lány!

– Vedd le a tepsiről a barátnőmet!

– Menj oda érte, gyáva vagy?

– Nem akarok szembezállni a ronda férjeddal. Vedd ki te!

Eközben az Óriás visszaült a székére, éhségében üvöltésbe kezdett. Kaparta az asztal deszkáját.

– Asszony, hol vagy már? Kérem a többi fókahájt! Desszertnek pedig a lányt! Éhes vagyok! Mit suttogsz folyton? Ha van itt valaki idegen, azt is megeszem!

– Itt vagyok, édesem. Viszem a második fogást!

– Hozd ide Lídát nekem, megkapod a gyöngyöket! – parancsolta a fiú az asszonynak.

Lída közben összeszedte minden erejét. Egy gyors mozdulattal lepattant a tepsiről, és odaugrott a fiúhoz. Megfogták egymás kezét, és futásnak eredtek. Ahogy csak bírtak, futottak, futottak, olyan gyorsan szedték a lábukat, mint még sosem. Csak úgy kapkodták a levegőt.

Az Óriás felesége kénytelen-kelletlen megvallotta közben a férjének, hogy elcserélte az emberlányt a déltengeri igazgyöngyökre.

– Sütöttem helyette... tükörtojást... – mondta megszeppenve, miközben piros lett az arca a gyöngyök látványától. Ismeretlen öröm forrósága öntötte el.

– Ó, vagy úgy? – válaszolta az Óriás. Forgatta a fejét, prüszkölt kettőt. Majd egy hirtelen mozdulattal elvette a gyöngyöket, és azon nyomban lenyelte őket.

Óriásné felsikított.

– Mit tettél, mit tettél? – ismételte. Annyira, de annyira eleget volt belőle, hogy a férje, az Óperencia nagy behemótja mindent felfal, amit csak meglát. A számára legkedvesebb dolgokat is rögvest elcsámcsogja a fogai között. Ami a kezébe kerül, befalja. Amit kancsal szemével meglát, benyeli. Hogy mindig csak az evésre gondol.

Most már hiába próbálta a férje megvigasztalni, hiába simogatta, becézgette, az Óperencia asszonya végtelen, hüppögő és pityergő sírásba kezdett. Csak folyt és folyt a könnye, amikből először patatok, majd folyók és zuhatagok keletkeztek. Végül elárasztotta az egész Óperenciát a szomorkás könnytenger.

TIZENNEGYEDIK RÉSZ

Futás haza!

Cérnasrác és Lída rohanva menekültek Óperenciából. Futottak, ahogy csak bírtak. Repült a lábuk. A világvége olyan helyé vált számukra, ahonnan csak elfutni lehet, ahonnan el kell menekülni. Minden sarka fenyegető volt és félelmetes.

Hiába gyönyörűek a jeges sziklái, hiába csillog és fénylik a kék és zöld sarki fény napsugárban a gleccserek kúpján, ha a szikrázó üvegjég mögött az Óriás szuszogása és csattogó szája lakik. A Dromedár lábnyomai mindenhová elkísérték őket, mintha a fogai folyton a sarkukat harapdálták volna az asztal lába helyett. Bár már senki nem követte őket, a gyerekek mégis úgy érezték, hogy a nyomukban van.

És hát őszintén, ki akarta volna egy sparherd felett, a serpenyőben végezni a rövid gyerekéletét? Vagy az Óriás szájában? Ki szeretne rágós mócsingá válni?

Senki!

Szerencsére az égvilágon senki nem követte őket. Az Óriással épp asszonya civakodott, amiért lenyelte a gyöngyöket, de a gyerekek ezt már meg sem hallották.

Egyedül voltak a parton, a végtelen jégmező és az ezüstösen csillogó tenger egybeolvadt a szemük előtt. Fagyos, jeges, süvítő szél

fúj a parti kövek felől, mikor elérték a vízpartot. Lída elfáradt, reszketően hidegnek érezte a szelet. Az erő, a kitartás, a hazafutás vágya, amit az imént még a menekülés forrósága nyújtott, kezdett alábbhagyni. Cérna hiába biztatta, úgy érezte, hogy gyengül a lába, lomha a karja. Hiába nyúlt oda az orrához. Hiába piszkálta a fülét. Jégcsapok lógtak rajta. Kis teste teljesen elgémberedett.

Mégis úgy érezte, most el kell mondania a fiúnak, hogy milyen boldog. Hogy mennyire, de mennyire várta, hogy visszajöjjön érte. Tudta, hogy visszajön.

Milyen boldog, hogy megszökhettek! Hogy együtt szabadultak ki a palotából!

Ott ültek az Óperencia zord szélén. Egy jeges, hideg sziklán, és egymásba fonódtak:

– Hé, Cérna, tudod, hogy megmentetted az életemet? Köszönöm neked!

– Nem nagy dolog – vont a vállát a Cérnasrác, és átölelte a vacogó lányt.

– Dehogynem! – erősködött Lída.

– Jó, de te meg bátor voltál és erős. Ha nem vagy ilyen kitartó és cseles, sosem jutunk ki. Büszke vagyok rád!

– Nem nagy dolog – nevetett Lída.

– Dehogynem...

– Mondom, hogy nem!

– De!

– Nem.

– Dedede!

Lída nem bírta tovább, a Cérnasrác erős volt a szócsatákban:
– Jó, akkor mondjuk azt, hogy csapatmunka volt. Mind a ketten kellettünk hozzá.

A fiú bólintott:

– Itt az ideje, Lída, hogy hazamenjünk.
– A világvégére? Vissza a kunyhóba? Vagy a falunkba? A szüleidhez, a szigetre? Mi az a haza?

– A kunyhónkba. Egyelőre. Aztán majd meglátjuk.

Csend ült a gyerekek közé. Mind a ketten hosszan bámulták a végtelen és néma jégmezőt. Végül Lída szólalt meg:

– Mondhatok valamit, Cérna?

– Hát persze!

– Én annak örülnék igazán, ha hazamennénk. Szeretnék újra otthon lenni. A szüleimmel, a testvéreimmal... Már nagyon hiányoznak!

Cérna elmélázott. Egészen komoly arcot vágott hozzá. Megsimogatta Lída piros arcát. Már nem ugyanaz a fiú és nem ugyanaz a lány voltak, mint akik elszöktek otthonról.

– Nekem is nagyon hiányzik apa és anya! Fenébe! Igen, igazad van, Lída! Hazamegyünk. Mindenki hiányzik, még az iskola is... meg a halór, a horgászverseny. Anyám törpe varrodoboz. Apám kamionjának műszerfala. A répafölélek szaga délben.

– Fognak csodálkozni! – mondta a lány, és átölelte.

– Az egész sziget csodálkozni fog. És azt hiszem, örülnek majd, hogy megkerültünk végre – mosolygott Cérna.

– Még az osztálytársaid is...

– Hát még ők is szerintem! Talán nem kergetnek meg többé azok a vad fiúk.

– Sosem csúfolnak majd, biztos megbánták már.

– Ezer százalék!

Lídának boldogság ült kerek arcára. Hirtelen bizsergetően jó érzés járta át a hideg, huzatos világot az elhatározásuktól, hogy hazatérnek:

– Akkor felőlem indulhatunk! Egyetértesz?

– Naná! Először a kunyhónkba megyünk, az pont egy napig tart majd. Ott erőt gyűjtünk, pihenünk egy napot, és másnap hazagyalogolunk a szigetre. Elég erős a lábunk. Aki az Óperenciát megjárta, annak semmiség lesz a hazajutás! Ugye, Lída? Egyetértesz? Így, ha jól számolom, három nap utazás lesz. És megölelhetjük végre a szüleinket...

– Rendben! És ki visz haza minket a tengeren? – kérdezte halankán, újra kissé aggódva Lída a fiút.

Cérna számolni kezdte a lehetőségeket:

– Márk, a kormorán kiesett. Utálja a világvégét. Persze ki szereti? Senki... de hát akkor is, szerintem nem nagyon akar majd újra idejönni. Barátom, a Bálna Alaszkában eszi a tengeri planktonokat. Nem férünk már el a szájában. Talán nem szívesen mondana le a számára oly kedves vacsoráról. Plusz utálja a bálnavadászokat, tehát inkább kerüli az Óperenciát.

Süvítő szél szakította félbe a fiú utolsó mondatát. Elcsuklott a hangja. Forgott, kapkodott a jeges szél.

Lída elkapta a fiút. Szorosán átölelte.

– Hallod ezt? Egyre erősebb orkán közeledik. Ez valamit jelent. Mintha küldték volna!

Cérna kibújt a lány szorító öleléséből.

Kiállt a szikla peremére, és erős fókordításba kezdett.

Pár perc sem telt bele, és megjött az állatok válasza. Fókauगतástól visszhangzott az Óperencia egész peremvidéke. A fjordok, a jégtenger, a hullámozó víz és a földnyelv. Egyre csak gyűltek és gyűltek a fókák. Egyik a másik után. Olyan erős hangzavar lett, hogy a kormoránok is megérkeztek, majd a pingvinek, a zúgó tenger, és a süvítő, viharos szél hangját végül a Bálna dallamos éneke separta arrébb.

Lída és Cérna felültek egy-egy állat hátára. Az állatok zsíros, hájas hátán a legnagyobb biztonságban indultak haza a tengeren át a kunyhójukhoz. Épphogy alkonyat lett, mire hazaértek. Kékeszöld és vörös északi fények borították be a horizontot.

Másnapra erőt gyűjtve már tényleg semmiség volt hazajutni az otthonukba. Nekik, akik megjárták a világvégét és legyőzték az Óriást, akiknek időközben egy egész állatsereg a barátjuk lett, ez az utolsó utazás már csak jutalomvándorlás volt a szirteken és a parti sziklákon át.

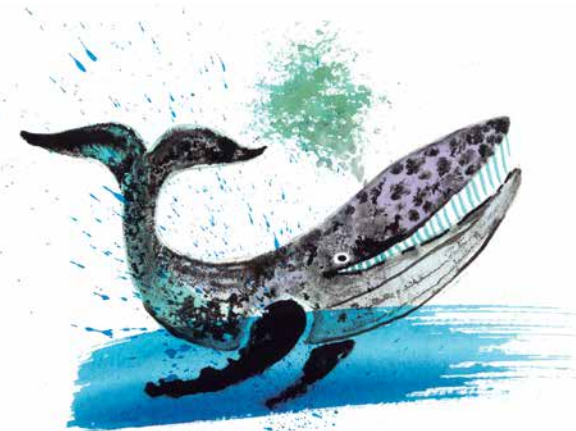
Lída és Cérna épségben megérkeztek a szigetükre. Itt véget is érhetne a történetünk, ami persze véget is ér, de...

Szerettem volna még elmondani nektek, hogyan ünnepelték a faluban a hazatérő gyerekeket, akik örökre igaz barátok lettek. És akik már egyáltalán nem ugyanazok a gyerekek voltak, mint

akik elszöktek. Nagyobbak, érettebbek és okosabbak lettek. Nem kis meglepetést okoztak, mikor elérték a falu határát. Előjöttek az emberek a házaikból. Odasereglettek köréjük a szomszédok, és mindenki a kis szigeti halászfaluból. „Csoda!” – ismételték. „Kész csoda, ahogy ez a fiú és ez a lány egyedül megjárta az Óperenciát. Hogy kunyhót húztak fel a világvégi sziklákon a jégből. Hogy meggyógyították a beteg állatokat, és beszélgettek velük. Hogy a legjobb barátjuk egy bálna lett.”

De az igazi csoda az volt, ahogy a szüleik megölelték őket. Se harag, se neheztelés nem volt bennük. Mert mindannyian végig meg voltak róla győződve, hogy a kis, gömbölyű Lída és a vékony Cérnasrác helyt fog állni a saját kalandjukban.

Kisütött a nap a jégmezőn, a tavaszi földnyelv már jól kivehető volt a fjordok között. Olvadt a hó. Megteltek a folyók és a patakok vízzel. Az állatok, akik az imént még a zord tengeren kísérték a gyerekeket, odasereglettek az öbölbe, és kórusban ugatták el az északi part örömeinekét, azt, hogy Lída és a Srác épségben hazatért...

Tartalom

Előhang	5
1. rész: Világgá megyek	12
2. rész: Találkozás Lídával	18
3. rész: Letelepedés	28
4. rész: Egy fókának is lehet sebe	34
5. rész: Kormorán Márk	40
6. rész: A Bálna teste	48
7. rész: Az Óriás fülcimpája	56
8. rész: Kormorán Márk visszatér	62
9. rész: Az Óperenciás Óriás palotája	70
10. rész: A Cérnasrác megérkezik a palotába	78
11. rész: A Sellők barlangja felé	86
12. rész: A tenger fenekén	94
13. rész: Utazás bálnaháton az Óperenciába	100
14. rész: Futás haza!	112

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

ISBN 978-963-587-087-5

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Noémi, 2021
Illusztráció © Molnár Jacqueline, 2021
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2021

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó